

Budapest,
2004. november 27.,
szombat

179. szám

Ára: 644,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Oldal

2004: CX. tv.	A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 85. ülészakán elfogadott, a magán-munkaközvetítő ügynökségekről szóló 181. számú Egyezmény kihirdetéséről.	13686
2004: CXI. tv.	A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 88. ülészakán elfogadott, az anyaság védelméről szóló 183. számú Egyezmény kihirdetéséről	13694
2004: CXII. tv.	A Magyar Köztársaság és a Belarusz Köztársaság között a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról a jövedelem- és a vagyonadók területén, Budapesten, 2002. február 19-én aláírt Egyezmény kihirdetéséről.	13701
2004: CXIII. tv.	A Magyar Kormány és a Macedón Kormány között a jogellenesen tartózkodó személyek visszafogadásáról szóló, Budapesten, 2001. szeptember 26-án aláírt Egyezmény kihirdetéséről	13712
2004: CXIV. tv.	A Magyar Köztársaság és a Szlovák Köztársaság között a közúti, a vasúti és a vízi határforgalom ellenőrzéséről szóló, Pozsonyban, 2003. október 9. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről.	13715
318/2004. (XI. 27.) Korm. r.	Az üzemanyagok jövedékiadó-mértékének időszaki csökkentéséről	13722
80/2004. (XI. 27.) ME h.	Főiskolai tanárok felmentéséről	13722
81/2004. (XI. 27.) ME h.	Központi tiszt cím megszűnésének megállapításáról	13722
82/2004. (XI. 27.) ME h.	Helyettes államtitkári juttatások biztosításáról.	13723
83/2004. (XI. 27.) ME h.	Helyettes államtitkári juttatások biztosításáról.	13723

FELHÍVJUK

tisztelt előfizetőink figyelmét

a Magyar Közlöny utolsó oldalán közzétett 2005. évi előfizetési árakra.

II. rész JOGSZABÁLYOK

Törvények

2004. évi CX.

törvény

**a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet
Általános Konferenciája 85. ülészakán elfogadott,
a magán-munkaközvetítő ügynökségekről szóló
181. számú Egyezmény kihirdetéséről***

1. § Az Országgyűlés a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája által elfogadott, a magán-munkaközvetítő ügynökségekről szóló 181. számú Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

[A Magyar Köztársaság megerősítő okiratának letétbe helyezése a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatójánál 2003. szeptember 19-én megtörtént. Az Egyezmény a Magyar Köztársaság vonatkozásában 2004. szeptember 19-én lépett hatályba.]

2. § Az Egyezmény eredeti angol nyelvű szövege és annak hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Convention 181

Private Employment Agencies Convention, 1997

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Eighty-fifth Session on 3 June 1997, and

Noting the provisions of the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, and

Being aware of the importance of flexibility in the functioning of labour markets, and

Recalling that the International Labour Conference at its 81st Session, 1994, held the view that the ILO should proceed to revise the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, and

Considering the very different environment in which private employment agencies operate, when compared to the conditions prevailing when the above-mentioned Convention was adopted, and

Recognizing the role which private employment agencies may play in a well-functioning labour market, and

Recalling the need to protect workers against abuses, and

Recognizing the need to guarantee the right to freedom of association and to promote collective bargaining and social dialogue as necessary components of a well-functioning industrial relations system, and

Noting the provisions of the Employment Service Convention, 1948, and

Recalling the provisions of the Forced Labour Convention, 1930, the Freedom of Association and the Protection of the Right to Organise Convention, 1948, the Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949, the Discrimination (Employment and Occupation) Convention, 1958, the Employment Policy Convention, 1964, the Minimum Age Convention, 1973, the Employment Promotion and Protection against Unemployment Convention, 1988, and the provisions relating to recruitment and placement in the Migration for Employment Convention (Revised), 1949, and the Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the revision of the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention;

adopts, this nineteenth day of June of the year one thousand nine hundred and ninety-seven, the following Convention, which may be cited as the Private Employment Agencies Convention, 1997.

Article 1

1. For the purpose of this Convention the term private employment agency means any natural or legal person, independent of the public authorities, which provides one or more of the following labour market services:

(a) services for matching offers of and applications for employment, without the private employment agency becoming a party to the employment relationships which may arise therefrom;

(b) services consisting of employing workers with a view to making them available to a third party, who may be a natural or legal person (referred to below as a „user enterprise”) which assigns their tasks and supervises the execution of these tasks;

(c) other services relating to jobseeking, determined by the competent authority after consulting the most representative employers and workers organizations, such as the provision of information, that do not set out to match specific offers of and applications for employment.

2. For the purpose of this Convention, the term „workers” includes jobseekers.

* A törvényt az Országgyűlés a 2004. november 15-i ülésnapján fogadta el.

3. For the purpose of this Convention, the term processing of personal data of workers means the collection, storage, combination, communication or any other use of information related to an identified or identifiable worker.

Article 2

1. This Convention applies to all private employment agencies.

2. This Convention applies to all categories of workers and all branches of economic activity. It does not apply to the recruitment and placement of seafarers.

3. One purpose of this Convention is to allow the operation of private employment agencies as well as the protection of the workers using their services, within the framework of its provisions.

4. After consulting the most representative organizations of employers and workers concerned, a Member may:

(a) prohibit, under specific circumstances, private employment agencies from operating in respect of certain categories of workers or branches of economic activity in the provision of one or more of the services referred to in Article 1, paragraph 1;

(b) exclude, under specific circumstances, workers in certain branches of economic activity, or parts thereof, from the scope of the Convention or from certain of its provisions, provided that adequate protection is otherwise assured for the workers concerned.

5. A Member which ratifies this Convention shall specify, in its reports under article 22 of the Constitution of the International Labour Organization, any prohibition or exclusion of which it avails itself under paragraph 4 above, and give the reasons therefor.

Article 3

1. The legal status of private employment agencies shall be determined in accordance with national law and practice, and after consulting the most representative organizations of employers and workers.

2. A Member shall determine the conditions governing the operation of private employment agencies in accordance with a system of licensing or certification, except where they are otherwise regulated or determined by appropriate national law and practice.

Article 4

Measures shall be taken to ensure that the workers recruited by private employment agencies providing the

services referred to in Article 1 are not denied the right to freedom of association and the right to bargain collectively.

Article 5

1. In order to promote equality of opportunity and treatment in access to employment and to particular occupations, a Member shall ensure that private employment agencies treat workers without discrimination on the basis of race, colour, sex, religion, political opinion, national extraction, social origin, or any other form of discrimination covered by national law and practice, such as age or disability.

2. Paragraph 1 of this Article shall not be implemented in such a way as to prevent private employment agencies from providing special services or targeted programmes designed to assist the most disadvantaged workers in their jobseeking activities.

Article 6

The processing of personal data of workers by private employment agencies shall be:

(a) done in a manner that protects this data and ensures respect for workers privacy in accordance with national law and practice;

(b) limited to matters related to the qualifications and professional experience of the workers concerned and any other directly relevant information.

Article 7

1. Private employment agencies shall not charge directly or indirectly, in whole or in part, any fees or costs to workers.

2. In the interest of the workers concerned, and after consulting the most representative organizations of employers and workers, the competent authority may authorize exceptions to the provisions of paragraph 1 above in respect of certain categories of workers, as well as specified types of services provided by private employment agencies.

3. A Member which has authorized exceptions under paragraph 2 above shall, in its reports under article 22 of the Constitution of the International Labour Organization, provide information on such exceptions and give the reasons therefor.

Article 8

1. A Member shall, after consulting the most representative organizations of employers and workers,

adopt all necessary and appropriate measures, both within its jurisdiction and, where appropriate, in collaboration with other Members, to provide adequate protection for and prevent abuses of migrant workers recruited or placed in its territory by private employment agencies. These shall include laws or regulations which provide for penalties, including prohibition of those private employment agencies which engage in fraudulent practices and abuses.

2. Where workers are recruited in one country for work in another, the Members concerned shall consider concluding bilateral agreements to prevent abuses and fraudulent practices in recruitment, placement and employment.

Article 9

A Member shall take measures to ensure that child labour is not used or supplied by private employment agencies.

Article 10

The competent authority shall ensure that adequate machinery and procedures, involving as appropriate the most representative employers and workers organizations, exist for the investigation of complaints, alleged abuses and fraudulent practices concerning the activities of private employment agencies.

Article 11

A Member shall, in accordance with national law and practice, take the necessary measures to ensure adequate protection for the workers employed by private employment agencies as described in Article 1, paragraph 1(b) above, in relation to:

- (a) freedom of association;
- (b) collective bargaining;
- (c) minimum wages;
- (d) working time and other working conditions;
- (e) statutory social security benefits;
- (f) access to training;
- (g) occupational safety and health;
- (h) compensation in case of occupational accidents or diseases;
- (i) compensation in case of insolvency and protection of workers claims;
- (j) maternity protection and benefits, and parental protection and benefits.

Article 12

A Member shall determine and allocate, in accordance with national law and practice, the respective

responsibilities of private employment agencies providing the services referred to in paragraph 1(b) of Article 1 and of user enterprises in relation to:

- (a) collective bargaining;
- (b) minimum wages;
- (c) working time and other working conditions;
- (d) statutory social security benefits;
- (e) access to training;
- (f) protection in the field of occupational safety and health;
- (g) compensation in case of occupational accidents or diseases;
- (h) compensation in case of insolvency and protection of workers claims;
- (i) maternity protection and benefits, and parental protection and benefits.

Article 13

1. A Member shall, in accordance with national law and practice and after consulting the most representative organizations of employers and workers, formulate, establish and periodically review conditions to promote cooperation between the public employment service and private employment agencies.

2. The conditions referred to in paragraph 1 above shall be based on the principle that the public authorities retain final authority for:

- (a) formulating labour market policy;
- (b) utilizing or controlling the use of public funds earmarked for the implementation of that policy.

3. Private employment agencies shall, at intervals to be determined by the competent authority, provide to that authority the information required by it, with due regard to the confidential nature of such information:

- (a) to allow the competent authority to be aware of the structure and activities of private employment agencies in accordance with national conditions and practices;
- (b) for statistical purposes.

4. The competent authority shall compile and, at regular intervals, make this information publicly available.

Article 14

1. The provisions of this Convention shall be applied by means of laws or regulations or by any other means consistent with national practice, such as court decisions, arbitration awards or collective agreements.

2. Supervision of the implementation of provisions to give effect to this Convention shall be ensured by the labour inspection service or other competent public authorities.

3. Adequate remedies, including penalties where appropriate, shall be provided for and effectively applied in case of violations of this Convention.

Article 15

This Convention does not affect more favourable provisions applicable under other international labour Conventions to workers recruited, placed or employed by private employment agencies.

Article 16

This Convention revises the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, and the Fee-Charging Employment Agencies Convention, 1933.

Article 17

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 18

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force 12 months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member 12 months after the date on which its ratification has been registered.

Article 19

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article will be bound for another

period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 20

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and acts of denunciation communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Convention shall come into force.

Article 21

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations, for registration in accordance with article 102 of the Charter of the United Nations, full particulars of all ratifications and acts of denunciation registered by the Director-General in accordance with the provisions of the preceding Articles.

Article 22

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 23

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, then, unless the new Convention otherwise provides –

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 19 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 24

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

181. számú Egyezmény a magán-munkaközvetítő ügynökségekről

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1997. június 3-án nyolcvanötödik ülészakára ült össze, és

figyelembe véve a díjat felszámoló munkaközvetítő ügynökségekről szóló (módosított) 1949. évi Egyezmény rendelkezéseit, és a munkaerőpiacok működése rugalmasságának fontossága tudatában, és

felidézve, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Konferencia 1994-ben megtartott 81. ülészakán azt az álláspontot képviselte, hogy az ILO-nak meg kell kezdenie a díjat felszámoló munkaközvetítő ügynökségekről szóló (módosított) 1949. évi Egyezmény felülvizsgálatát, és

tekintetbe véve azt, hogy a fent említett Egyezmény elfogadásakor fennálló feltételekhez képest rendkívül eltérnek azok a körülmények, amelyek között a magán-munkaközvetítő ügynökségek működnek, és

elismerve azt a szerepet, amelyet a magán-munkaközvetítő ügynökségek a jól működő munkaerőpiacon betölthetnek, és

felidézve a munkavállalók visszaélések elleni védelmének szükségességét, és

elismerve az egyesülés szabadsága biztosításának, illetve a kollektív alku és a társadalmi párbeszéd támogatásának szükségességét, a jól működő munkaügyi kapcsolatok szükséges elemeiként, és

figyelembe véve a foglalkoztatási szolgálatokról szóló 1948. évi Egyezmény rendelkezéseit, és

felidézve a kényszerszermunkáról szóló 1930. évi Egyezmény, az egyesülési szabadságról és szervezkedési jog védelméről szóló 1948. évi Egyezmény, a szervezkedési jogról és a kollektív tárgyalási jog alapelveiről szóló 1949. évi Egyezmény, a megkülönböztetésről (szakmák és foglalkoztatás) szóló 1958. évi Egyezmény, a foglalkoztatáspolitikáról szóló 1964. évi Egyezmény, a foglalkoztatás alsó korhatáráról szóló 1973. évi Egyezmény, a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliség elleni védelemről szóló 1988. évi Egyezmény rendelkezéseit, valamint azokat a rendelkezéseket, amelyek a munkaerőfelvételre

és a közvetítésre vonatkoznak a munkavállalás céljából történő bevándorlásról szóló (módosított) 1949. évi, és a migráns munkavállalókról szóló (kiegészítő rendelkezések) 1975. évi Egyezményben, és

miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a díjat felszámoló munkaközvetítő ügynökségekről szóló (módosított) 1949. évi Egyezmény felülvizsgálatával kapcsolatosan, mely kérdés az ülészak napirendjének negyedik pontjaként szerepelt, és

miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1997. június 19-én elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „A magán-munkaközvetítő ügynökségekről szóló 1997. évi Egyezmény” néven idézhető:

1. cikk

1. Jelen Egyezmény szempontjából a „magán-munkaközvetítő ügynökség” elnevezés bármely olyan, az állami hatóságoktól független természetes vagy jogi személyt jelent, aki, illetve amely az alábbi munkaerő-piaci szolgáltatások közül legalább egyet nyújt:

a) olyan szolgáltatások, amelyek egybevetik a meghirdetett állásokat és az állásjelentkezéseket, anélkül, hogy a magán-munkaközvetítő ügynökség félként jelenne meg az ebből származó munkaviszonyban;

b) munkavállalók alkalmazását képező szolgáltatások, melyek célja, hogy elérhetővé tegyék őket harmadik fél részére, amely lehet természetes vagy jogi személy (a továbbiakban: felhasználó vállalkozás), amely megszabja feladataikat és ellenőrzi ezeknek a feladatoknak a végrehajtását;

c) egyéb, álláskereséssel kapcsolatos szolgáltatások, amelyeket az illetékes hatóságok határoznak meg a munkáltatók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történt konzultáció után, mint pl. a tájékoztatás, és amelyeknek nem célja, hogy a konkrét meghirdetett állásokat és az állásra jelentkezőket összehozzák egymással.

2. Jelen Egyezmény szempontjából a „munkavállaló” elnevezés magában foglalja az álláskeresőket.

3. Jelen Egyezmény szempontjából a „munkavállalók személyes adatainak feldolgozása” elnevezés az információ beszerzését, tárolását, összekapcsolását, közlését vagy bármely egyéb olyan használatát jelenti, amely egy meghatározott vagy meghatározható munkavállalóra vonatkozik.

2. cikk

1. Jelen Egyezmény minden magán-munkaközvetítő ügynökségre vonatkozik.

2. Jelen Egyezmény a munkavállalók minden kategóriájára és a gazdaság ágazatára vonatkozik. Nem vonatkozik tengerészek felvételére és állásba helyezésére.

3. Jelen Egyezménynek egyik célja a magán-munkaközvetítő ügynökségek működésének engedélyezése, valamint a szolgáltatásokat igénybe vevő munkavállalók védelme az Egyezmény keretei között.

4. A munkáltatók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történő konzultáció után a tagállam

a) meghatározott körülmények fennállása esetén megtilthatja, hogy a magán-munkaközvetítő irodák az 1. cikk 1. bekezdésében hivatkozott egy vagy több szolgáltatást nyújtsanak a munkavállalók egyes csoportjainak, illetve a gazdaság egyes ágazatai vonatkozásában;

b) meghatározott körülmények fennállása esetén a gazdaság egyes ágazataiban dolgozó munkavállalókat, vagy azok bizonyos körét az Egyezmény vagy annak egyes rendelkezései hatálya alól kizárhatja, amennyiben az érintett munkavállalók megfelelő védelme egyéb módon biztosítható.

5. Az Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikke alapján tett jelentésében köteles megjelölni minden olyan tiltást, illetve kizárást, amelyet a fenti 4. pont alapján alkalmaz, és ennek okát is meg kell jelölnie.

3. cikk

1. A magán-munkaközvetítő ügynökségek jogi státuszát az egyes országok törvényei és gyakorlata alapján, a munkáltatók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történő konzultáció után kell meghatározni.

2. A tagállam a magán-munkaközvetítő ügynökségek működését szabályozó feltételeket egy engedélyezési, illetve tanúsítványi rendszer szabályai szerint határozza meg, kivéve, ha ezeket a feltételeket az adott ország vonatkozó törvénye, illetve gyakorlata másként szabályozza.

4. cikk

Intézkedéseket kell tenni annak biztosítására, hogy az 1. cikkben említett szolgáltatásokat nyújtó magán-munkaközvetítő ügynökségek által toborzott munkavállalóktól ne legyen megtagadva az egyesülési szabadság és a kollektív alku joga.

5. cikk

1. Az alkalmazáshoz és egyes foglalkozásokhoz való hozzájutás egyenlő lehetőségének, és a bánásmód egyenlőségének elősegítése érdekében a tagállam köteles biztosítani, hogy a magán-munkaközvetítő ügynökségek meg-

különböztetés nélkül kezeljék a munkavállalókat faj, bőrszín, nem, vallás, politikai meggyőződés, nemzeti hovatartozás, társadalmi hovatartozás, illetve minden egyéb olyan megkülönböztetés tekintetében, amelyekről az egyes országok törvényei és gyakorlata rendelkeznek, mint például a kor vagy a megváltozott munkaképesség.

2. Jelen cikk 1. bekezdését nem szabad úgy végrehajtani, hogy az a magán-munkaközvetítő ügynökségeket meggátolja olyan speciális szolgáltatások, illetve célzott programok nyújtásában, amelyek az álláskeresői tevékenységükben leginkább hátrányos helyzetű munkavállalók megsegítését célozzák.

6. cikk

A munkavállalók személyes adatainak feldolgozását a magán-munkaközvetítő ügynökségeknek

a) úgy kell végezniük, hogy az biztosítsa az adatvédelmet és a munkavállaló személyiségi jogait, összhangban az egyes országok nemzeti jogával és gyakorlatával;

b) az érintett munkavállalók képzésére és szakmai tapasztalatára vonatkozó, illetve egyéb közvetlenül tárgyhoz tartozó információra kell korlátozniuk magukat.

7. cikk

1. A magán-munkaközvetítő ügynökségek a munkavállalók felé sem közvetlenül, sem közvetve nem számíthatnak fel semmilyen díjat vagy költséget, sem egészben, sem részlegesen.

2. Az érintett munkavállalók érdekében, a munkáltatók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történő konzultációt követően, az illetékes hatóság a fenti 1. bekezdés rendelkezései alól kivételeket állapíthat meg egyes munkavállalói kategóriák vonatkozásában, valamint a magán-munkaközvetítő irodák által nyújtott szolgáltatások meghatározott típusainak tekintetében.

3. Az a tagállam, amely a fenti 2. bekezdésben megjelölt kivételekhez hozzájárult, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikke alapján esedékes jelentésében köteles tájékoztatást nyújtani ezekről a kivételekről és azokat indokolnia kell.

8. cikk

1. A munkáltatók és munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel történt konzultációt követően a tagállam köteles valamennyi szükséges és megfelelő intézkedést megtenni, mind a saját hatáskörében, mind pedig szükség szerint, más tagállamokkal együttműködve, annak érdekében, hogy megfelelő védelmet biztosítson, és velük kapcsolatos visszaéléseket megakadályozzon azon

vándormunkavállalók esetében, akiket területükön magán-munkaközvetítő ügynökségek toboroztak vagy közvetítettek ki. Ezen intézkedések lehetnek olyan törvények vagy más rendelkezések, amelyek eltiltást is magában foglaló büntetéseket helyeznek kilátásba azon magán-munkaközvetítő ügynökségekkel szemben, amelyek csalárd gyakorlatot folytatnak, illetve visszaélnek jogaikkal.

2. Amennyiben a munkavállalókat az egyik országban egy más országban történő munkavégzésre toboroznak, az érintett tagállamok kötelesek megfontolni olyan kétoldalú Egyezmények megkötését, amelyek biztosítják a visszaélések és a csalárd gyakorlat elkerülését a toborzásban, a munkahelyi elhelyezésben és az alkalmazásban.

9. cikk

A tagállam köteles intézkedéseket tenni annak biztosítására, hogy a magán-munkaközvetítő ügynökségek ne alkalmazzanak, illetve munkára ne közvetítsenek gyermekeket.

10. cikk

Az illetékes hatóság a munkáltatók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteinek szükséges mértékig történő bevonásával köteles megfelelő mechanizmust és eljárásokat biztosítani a magán-munkaközvetítő ügynökségek tevékenységével kapcsolatos panaszok, állítólagos visszaélések és csalárd gyakorlatok kivizsgálását illetően.

11. cikk

A tagállam, összhangban országa nemzeti jogával és gyakorlatával, köteles megtenni a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a fenti 1. cikk 1. b) bekezdésében megjelölt magán-munkaközvetítő ügynökségek által alkalmazott munkavállalók megfelelő védelemben részesüljenek az alábbiak tekintetében:

- a) egyesülési szabadság;
- b) kollektív alku;
- c) minimálbérek;
- d) munkaidő és más munkafeltételek;
- e) jogszabályban meghatározott társadalombiztosítási ellátások;
- f) képzési lehetőségekhez való hozzájutás;
- g) munkavédelem;
- h) kártalanítás munkahelyi balesetek, illetve foglalkozási megbetegedések esetén;
- i) kártalanítás fizetéseképtelenség esetén, valamint a munkavállalói követelések védelme;
- j) anyasági védelem és ellátások, valamint szülői védelem és ellátások.

12. cikk

A tagállam az ország nemzeti jogával és gyakorlatával összhangban köteles a fenti 1. cikk 1. b) bekezdésében megjelölt magán-munkaközvetítő ügynökségek, illetve a felhasználó vállalkozások által viselt felelősséget meghatározni, és közöttük felosztani a következők tekintetében:

- a) kollektív alku;
- b) minimálbérek;
- c) munkaidő és más munkafeltételek;
- d) jogszabályban meghatározott társadalombiztosítási ellátások;
- e) képzési lehetőségekhez való hozzájutás;
- f) munkavédelem területén nyújtott gondoskodás;
- g) kártalanítás munkahelyi balesetek, illetve foglalkozási megbetegedések esetén;
- h) kártalanítás fizetéseképtelenség esetén, valamint a munkavállalói követelések védelme;
- i) anyasági védelem és ellátások, valamint szülői védelem és ellátások.

13. cikk

1. A tagállam, összhangban az ország nemzeti jogával és gyakorlatával, a munkáltatók és a munkavállalók legrepresentatívabb szervezeteivel konzultálva köteles kialakítani, létrehozni és rendszeres időközönként felülvizsgálni olyan körülményeket, hogy azok elősegítsék az állami munkaügyi szolgálat és a magán-munkaközvetítő ügynökségek közötti együttműködést.

2. Az 1. bekezdésben említett feltételeket arra az elvre kell alapozni, hogy a hatóságok elsőbbségüket fenntartják az alábbi területeken:

- a) a munkaerő-piaci politika kialakítása;
- b) az ilyen politika megvalósítására előírt közzétett közpénzek felhasználása vagy a felhasználás ellenőrzése.

3. A magán-munkaközvetítő ügynökségek az illetékes hatóság által előírt időközönként kötelesek ezen hatóság részére az általa kért információt biztosítani, szem előtt tartva ezen információ bizalmas jellegét:

- a) lehetővé téve az illetékes hatóságnak azt, hogy az ország körülményeivel és gyakorlatával összefüggésben ismerje a magán-munkaközvetítő ügynökségek szerkezetét és tevékenységeit;
- b) statisztikai célokra.

4. Az illetékes hatóság köteles ezen információkat összeszerkeszteni és rendszeres időközönként nyilvánosságra hozni.

14. cikk

1. Jelen Egyezmény előírásait törvényekkel, rendeletekkel, illetve bármilyen más, a nemzeti gyakorlattal össz-

hangban álló módon kell alkalmazni, mint például a bírósági döntések, választottbírósági ítéletek, illetve a kollektív megállapodások.

2. Jelen Egyezménynek érvényt szerző rendelkezések végrehajtásának felügyeletét a munkaügyi felügyelet vagy más megfelelő hatóság köteles biztosítani.

3. Jelen Egyezmény megsértése esetén alkalmas esetben büntetéseket is magában foglaló, megfelelő jogorvoslatot és azok hatékony alkalmazását kell biztosítani.

15. cikk

Jelen Egyezmény nem érinti a magán-munkaközvetítő ügynökségek által toborzott, közvetített, illetve alkalmazott munkavállalókra vonatkozó, egyéb nemzetközi munkaügyi Egyezmények kedvezőbb rendelkezéseit.

16. cikk

Jelen Egyezmény a díjat felszámoló munkaközvetítő ügynökségekről szóló 1949. évi (módosított) Egyezmény, valamint a díjat felszámoló munkaközvetítő ügynökségekről szóló 1933. évi Egyezmény módosítása.

17. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

18. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek ratifikációit a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény azon időponttól számított tizenkét hónap múlva lép hatályba, amikor két tagállam részéről történt ratifikációt a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azután lép hatályba, hogy a tagállam ratifikációját nyilvántartásba vették.

19. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával egy nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezmény első hatálybalépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Az a tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tíz éves időszak lejártá utáni egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, újabb tíz éves időszakra kötelezettségben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek szerint.

20. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát köteles értesíteni a Szervezet tagállamai által vele közölt valamennyi ratifikálás, illetve felmondás nyilvántartásba vételéről.

2. A főigazgató a második ratifikáció nyilvántartásba vételéről küldött értesítésével egyidejűleg felhívja a Szervezet tagállamainak a figyelmét az Egyezmény hatálybalépésének időpontjára is.

21. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban nyilvántartásba vett ratifikációkat és felmondásokat az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikke értelmében valamennyi részletükben nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek főtitkáranak.

22. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

23. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, az új Egyezmény eltérő rendelkezése hiányában

a) az új módosító Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 19. cikk rendelkezéseire, külön rendelkezés nélkül magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új módosító Egyezmény hatályba lép;

b) az új módosító Egyezmény hatálybalépésekor lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt ratifikálták, de a módosító Egyezményt nem.

24. cikk

A jelen Egyezmény szövegének angol és francia változata egyaránt hiteles.”

3. § (1) Ez a törvény a kihirdetése napján lép hatályba, az Egyezmény rendelkezéseit azonban 2004. szeptember 19. napjától kell alkalmazni.

(2) A törvény végrehajtásáról a Kormány gondoskodik.

Mádl Ferenc s. k.,
a Köztársaság elnöke

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

2004. évi CXI. törvény

a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 88. ülészakán elfogadott, az anyaság védelméről szóló 183. számú Egyezmény kihirdetéséről*

1. § Az Országgyűlés a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 88. ülészakán elfogadott, az anyaság védelméről szóló 183. számú Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

[A Magyar Köztársaság megerősítő okiratának letétbe helyezése a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatójánál 2003. november hó 4. napján megtörtént. Az Egyezmény a Magyar Köztársaság vonatkozásában 2004. november 4. napján lép hatályba.]

2. § Az Egyezmény eredeti angol nyelvű szövege és hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Convention 183 Convention concerning the revision of the Maternity Protection Convention

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its 88th Session on 30 May 2000, and

Noting the need to revise the Maternity Protection Convention (Revised), 1952, and the Maternity Protection Recommendation, 1952, in order to further promote equality of all women in the workforce and the health and safety of the mother and child, and in order to recognize the diversity in economic and social development of Members, as well as the diversity of enterprises, and the development of the protection of maternity in national law and practice, and

Noting the provisions of the Universal Declaration of Human Rights (1948), the United Nations Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (1979), the United Nations Convention on the Rights of the Child (1989), the Beijing Declaration and Platform for Action (1995), the International Labour Organization's Declaration on Equality of Opportunity and Treatment for Women Workers (1975), the International Labour Organization's Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work and its Follow-up (1998), as well as the international labour Conventions and Recommendations aimed at ensuring equality of opportunity and treatment for men and women workers, in particular the Convention concerning Workers with Family Responsibilities, 1981, and

Taking into account the circumstances of women workers and the need to provide protection for pregnancy, which are the shared responsibility of government and society, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the revision of the Maternity Protection Convention (Revised), 1952, and Recommendation, 1952, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention;

adopts this fifteenth day of June of the year two thousand the following Convention, which may be cited as the Maternity Protection Convention, 2000.

Scope

Article 1

For the purposes of this Convention, the term woman applies to any female person without discrimination whatsoever and the term child applies to any child without discrimination whatsoever.

Article 2

1. This Convention applies to all employed women, including those in atypical forms of dependent work.

* A törvényt az Országgyűlés a 2004. november 15-i ülésnapján fogadta el.

2. However, each Member which ratifies this Convention may, after consulting the representative organizations of employers and workers concerned, exclude wholly or partly from the scope of the Convention limited categories of workers when its application to them would raise special problems of a substantial nature.

3. Each Member which avails itself of the possibility afforded in the preceding paragraph shall, in its first report on the application of the Convention under article 22 of the Constitution of the International Labour Organization, list the categories of workers thus excluded and the reasons for their exclusion. In its subsequent reports, the Member shall describe the measures taken with a view to progressively extending the provisions of the Convention to these categories.

Health protection

Article 3

Each Member shall, after consulting the representative organizations of employers and workers, adopt appropriate measures to ensure that pregnant or breastfeeding women are not obliged to perform work which has been determined by the competent authority to be prejudicial to the health of the mother or the child, or where an assessment has established a significant risk to the mother's health or that of her child.

Maternity leave

Article 4

1. On production of a medical certificate or other appropriate certification, as determined by national law and practice, stating the presumed date of childbirth, a woman to whom this Convention applies shall be entitled to a period of maternity leave of not less than 14 weeks.

2. The length of the period of leave referred to above shall be specified by each Member in a declaration accompanying its ratification of this Convention.

3. Each Member may subsequently deposit with the Director-General of the International Labour Office a further declaration extending the period of maternity leave.

4. With due regard to the protection of the health of the mother and that of the child, maternity leave shall include a period of six weeks' compulsory leave after childbirth, unless otherwise agreed at the national level by the government and the representative organizations of employers and workers.

5. The prenatal portion of maternity leave shall be extended by any period elapsing between the presumed date of childbirth and the actual date of childbirth, without reduction in any compulsory portion of postnatal leave.

Leave in case of illness or complications

Article 5

On production of a medical certificate, leave shall be provided before or after the maternity leave period in the case of illness, complications or risk of complications arising out of pregnancy or childbirth. The nature and the maximum duration of such leave may be specified in accordance with national law and practice.

Benefits

Article 6

1. Cash benefits shall be provided, in accordance with national laws and regulations, or in any other manner consistent with national practice, to women who are absent from work on leave referred to in Articles 4 or 5.

2. Cash benefits shall be at a level which ensures that the woman can maintain herself and her child in proper conditions of health and with a suitable standard of living.

3. Where, under national law or practice, cash benefits paid with respect to leave referred to in Article 4 are based on previous earnings, the amount of such benefits shall not be less than two-thirds of the woman's previous earnings or of such of those earnings as are taken into account for the purpose of computing benefits.

4. Where, under national law or practice, other methods are used to determine the cash benefits paid with respect to leave referred to in Article 4, the amount of such benefits shall be comparable to the amount resulting on average from the application of the preceding paragraph.

5. Each Member shall ensure that the conditions to qualify for cash benefits can be satisfied by a large majority of the women to whom this Convention applies.

6. Where a woman does not meet the conditions to qualify for cash benefits under national laws and regulations or in any other manner consistent with national practice, she shall be entitled to adequate benefits out of social assistance funds, subject to the means test required for such assistance.

7. Medical benefits shall be provided for the woman and her child in accordance with national laws and regulations or in any other manner consistent with national practice. Medical benefits shall include prenatal,

childbirth and postnatal care, as well as hospitalization care when necessary.

8. In order to protect the situation of women in the labour market, benefits in respect of the leave referred to in Articles 4 and 5 shall be provided through compulsory social insurance or public funds, or in a manner determined by national law and practice. An employer shall not be individually liable for the direct cost of any such monetary benefit to a woman employed by him or her without that employer's specific agreement except where:

(a) such is provided for in national law or practice in a member State prior to the date of adoption of this Convention by the International Labour Conference or

(b) it is subsequently agreed at the national level by the government and the representative organizations of employers and workers.

Article 7

1. A Member whose economy and social security system are insufficiently developed shall be deemed to be in compliance with Article 6, paragraphs 3 and 4, if cash benefits are provided at a rate no lower than a rate payable for sickness or temporary disability in accordance with national laws and regulations.

2. A Member which avails itself of the possibility afforded in the preceding paragraph shall, in its first report on the application of this Convention under article 22 of the Constitution of the International Labour Organization, explain the reasons therefor and indicate the rate at which cash benefits are provided. In its subsequent reports, the Member shall describe the measures taken with a view to progressively raising the rate of benefits.

Employment protection and non-discrimination

Article 8

1. It shall be unlawful for an employer to terminate the employment of a woman during her pregnancy or absence on leave referred to in Articles 4 or 5 or during a period following her return to work to be prescribed by national laws or regulations, except on grounds unrelated to the pregnancy or birth of the child and its consequences or nursing. The burden of proving that the reasons for dismissal are unrelated to pregnancy or childbirth and its consequences or nursing shall rest on the employer.

2. A woman is guaranteed the right to return to the same position or an equivalent position paid at the same rate at the end of her maternity leave.

Article 9

1. Each Member shall adopt appropriate measures to ensure that maternity does not constitute a source

of discrimination in employment, including – notwithstanding Article 2, paragraph 1 – access to employment.

2. Measures referred to in the preceding paragraph shall include a prohibition from requiring a test for pregnancy or a certificate of such a test when a woman is applying for employment, except where required by national laws or regulations in respect of work that is:

(a) prohibited or restricted for pregnant or nursing women under national laws or regulations; or

(b) where there is a recognized or significant risk to the health of the woman and child.

Breastfeeding mothers

Article 10

1. A woman shall be provided with the right to one or more daily breaks or a daily reduction of hours of work to breastfeed her child.

2. The period during which nursing breaks or the reduction of daily hours of work are allowed, their number, the duration of nursing breaks and the procedures for the reduction of daily hours of work shall be determined by national law and practice. These breaks or the reduction of daily hours of work shall be counted as working time and remunerated accordingly.

Periodic review

Article 11

Each Member shall examine periodically, in consultation with the representative organizations of employers and workers, the appropriateness of extending the period of leave referred to in Article 4 or of increasing the amount or the rate of the cash benefits referred to in Article 6.

Implementation

Article 12

This Convention shall be implemented by means of laws or regulations, except in so far as effect is given to it by other means such as collective agreements, arbitration awards, court decisions, or in any other manner consistent with national practice.

Provisions

Article 13

This Convention revises the Maternity Protection Convention (Revised), 1952.

Article 14

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 15

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force 12 months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member 12 months after the date on which its ratification has been registered.

Article 16

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 17

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and acts of denunciation communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Convention shall come into force.

Article 18

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United

Nations, for registration in accordance with article 102 of the Charter of the United Nations, full particulars of all ratifications and acts of denunciation registered by the Director-General in accordance with the provisions of the preceding Articles.

Article 19

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 20

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, then, unless the new Convention otherwise provides:

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 16 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 21

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

**183. számú Egyezmény
az anyaság védelméről szóló Egyezmény
módosításáról**

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 2000. május 30-án nyolcvannyolcadik ülészakára ült össze, és

figyelembe véve, hogy az anyaság védelméről szóló 1952. évi (módosított) Egyezmény és az anyaság védelméről szóló 1952. évi Ajánlás módosításra szorul annak érdekében, hogy jobban elősegítse a nők munkaerő-piaci

egyenlőségét, továbbá az anya és a gyermek egészségét és biztonságát, valamint, hogy számításba vegye a tagállamok gazdasági és társadalmi fejlődésének eltérő voltát, valamint a vállalatok közötti különbségeket, és az anyaság védelmének fejlődését az ország jogalkotása és gyakorlata keretében, és

figyelemmel az Egyetemes Emberi Jogi Nyilatkozat (1948.), a Nőkkel szembeni megkülönböztetés minden formájának megszüntetéséről szóló ENSZ Egyezmény (1979.), a Gyermekek jogairól szóló ENSZ Egyezmény (1989.), a Pekingi Nyilatkozat és Akció-platform (1995.), a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek a női munkavállalókkal szembeni esélyegyenlőségről és egyenlő bánásmódról szóló nyilatkozata (1975.), a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek a munka világára vonatkozó alapelvekről és jogokról szóló nyilatkozata és a nyilatkozatot követő eljárások (1998.) rendelkezéseire, valamint azokra a nemzetközi munkaügyi Egyezményekre és Ajánlásokra, amelyeknek célja a női és férfi munkavállalók közötti esélyegyenlőség és egyenlő elbánás biztosítása, különös tekintettel a családi kötelezettségekkel rendelkező munkavállalókról szóló 1981. évi Egyezményre, és

figyelembe véve a női munkavállalók körülményeit, és annak szükségességét, hogy terheesség esetén védelemben részesüljenek, ami a Kormány és a társadalom közös felelőssége, és

miután úgy határozott, hogy elfogad különböző javaslatokat az anyaság védelméről szóló (módosított) 1952. évi Egyezményrel és 1952. évi Ajánlással kapcsolatban – amely kérdés az ülés napirendjének negyedik pontjaként szerepel, és

miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat nemzetközi egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 2000. június 15-én elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „az anyaság védelméről szóló Egyezmény, 2000.” néven idézhető.

Alkalmazási terület

1. cikk

A jelen Egyezmény szempontjából a „nő” kifejezés vonatkozik minden nőnemű személyre, bármint megkülönböztetés nélkül, és a „gyermek” kifejezés vonatkozik minden gyermekre, bármint megkülönböztetés nélkül.

2. cikk

1. A jelen Egyezmény vonatkozik minden foglalkoztatott nőre, beleértve a nem önálló munkavégzés atipikus formáit is.

2. Ugyanakkor az érintett munkáltatók és munkavállalók érdekképviselői szervezeteivel folytatott konzultációt

követően minden, az Egyezményt ratifikáló tagállam részben vagy teljes egészében kizárhatja az Egyezmény hatásköre alól a munkavállalók korlátozott számú csoportjait akkor, ha a rájuk való alkalmazás jelentős horderejű speciális problémákat vetne fel.

3. Minden olyan tagállamnak, amely él az előző bekezdés által adott lehetőséggel, az Egyezmény alkalmazására vonatkozó, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikkében foglaltak szerinti első jelentésében fel kell sorolnia az ily módon kizárt munkavállalók csoportjait, és kizárásuk okait. További jelentéseiben a tagállamnak ismertetnie kell azokat az intézkedéseit, amelyeket annak érdekében tett, hogy fokozatosan kiterjessze az Egyezmény rendelkezéseit ezekre a csoportokra is.

Az egészség védelme

3. cikk

A munkáltatók és munkavállalók érdekképviselői szervezeteivel folytatott konzultációt követően minden tagállamnak megfelelő intézkedéseket kell elfogadnia annak érdekében, hogy biztosítsa, hogy a terhes, illetve szoptató nőket ne lehessen olyan munkára kötelezni, amely az illetékes hatóság megállapítása szerint ártalmas az anya vagy a gyermek egészségére, vagy amely egy értékelés megállapítása szerint jelentős kockázatot jelent az anya vagy a gyermek egészségére nézve.

Szülési szabadság

4. cikk

1. Minden nő, akire a jelen Egyezmény vonatkozik, a szülésének várható időpontját feltüntetve, a nemzeti törvények vagy gyakorlat által meghatározott orvosi bizonyítvány vagy egyéb megfelelő igazolás felmutatása esetén legalább 14 heti szülési szabadságra jogosult.

2. A fent említett szülési szabadság időtartamát az egyes tagállamok határozzák meg a jelen Egyezmény ratifikálását kísérő nyilatkozatukban.

3. A későbbiekben minden tagállam további nyilatkozatot tehet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatójának a szülési szabadság kiterjesztéséről.

4. Az anya és a gyermek egészségének megóvása érdekében a szülési szabadságnak tartalmaznia kell egy hatétes kötelező szabadságot a szülést követően, hacsak a Kormány, valamint a munkáltatók és munkavállalók érdekképviselői szervezetei nem hoznak erre vonatkozóan más, országos szintű megállapodást.

5. A szülési szabadság szülés előtti része kiterjesztendő a szülés várható és tényleges időpontja közötti bármekkora

időszakra, anélkül, hogy ez a szülés utáni kötelező szabadság bármilyen csökkenését eredményezné.

Szabadság betegség vagy komplikáció esetén

5. cikk

Orvosi bizonyítvány bemutatása esetén szabadság biztosítandó a szülési szabadság időszaka előtt vagy után a terhességből vagy a szülésből adódó betegség, komplikáció vagy komplikációs kockázat esetén. A nemzeti jogalkotásnak és gyakorlatnak megfelelően meghatározható az ilyen szabadság jellege és maximális időtartama.

Juttatás

6. cikk

1. Pénzbeli juttatás biztosítandó a nemzeti jogszabályok szerint, vagy az ország gyakorlatának megfelelő bármely más módon annak a nőnek, aki a 4. és 5. cikkben említett szabadság miatt van távol a munkából.

2. A pénzbeli juttatásnak olyan szintűnek kell lennie, hogy biztosítsa, hogy az anya megfelelő egészségügyi körülmények között és megfelelő életszínvonalon tarthassa magát és gyermekét.

3. Ha a nemzeti jogszabályok vagy a gyakorlat értelmében a 4. cikkben említett szabadság esetén kifizetett pénzbeli juttatás a korábbi jövedelmen alapul, az ilyen juttatás összege nem lehet kevesebb, mint a nő korábbi keresetének vagy a juttatás kiszámításakor figyelembe vett kereseteknek a kétharmada.

4. Ha a nemzeti jogszabályok vagy gyakorlat értelmében egyéb módszerek használatosak a 4. cikkben említett szabadságoláskor fizetendő juttatás megállapítására, a kérdéses juttatás összegének hasonlóan kell lennie ahhoz az összeghez, amely átlagosan az előző bekezdés alkalmazásából adódik.

5. Minden tagállamnak biztosítania kell, hogy a jelen Egyezmény hatálya alá tartozó nők nagy többsége megfeleljen a pénzbeli juttatásokra jogosító feltételeknek.

6. Ha egy nő nem felel meg a nemzeti jogszabályok által, vagy bármely más, a nemzeti gyakorlatnak megfelelően megállapított, a pénzbeli juttatásra jogosító feltételeknek, úgy megfelelő, a szociális segélyalapról fizetendő juttatásra jogosult, amelynek feltétele az ilyen támogatás esetén szükséges rászorultsági vizsgálat.

7. Az anyának és gyermekének a nemzeti jogszabályoknak, vagy bármely más, a nemzeti gyakorlatnak megfelelő módon, orvosi segély jár. Az orvosi segély tartalmazza a szülés előtti, a szülési és a szülés utáni ellátást, valamint szükség esetén a kórházi ellátást is.

8. A nők munkaerő-piaci helyzetének védelme érdekében a 4. és 5. cikkben említett szabadságolással kapcsolatos juttatásokat a kötelező társadalombiztosítási vagy közalapokból fedezik, vagy úgy, ahogyan ezt a nemzeti jogszabály, illetve gyakorlat megállapítja. Magát a munkáltatót nem terheli az általa alkalmazott nő ilyen jellegű pénzbeli juttatásának semmilyen közvetlen költsége a munkáltató kifejezett beleegyezése nélkül, kivéve

a) ha a tagállam nemzeti jogalkotása vagy gyakorlata így rendelkezett már a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet ezen Egyezményének elfogadása előtt, vagy

b) ha később ilyen értelmű országos szintű megállapodás születik a Kormány, valamint a munkáltatók és munkavállalók érdekképviselői szervezetei között.

7. cikk

1. Ha egy tagállam gazdasága és társadalombiztosítási rendszere nem elég fejlett, akkor úgy kell tekinteni, hogy megfelel a 6. cikk 3. és 4. bekezdésének akkor, ha a pénzbeli juttatást a nemzeti jogszabályok értelmében betegség vagy átmeneti munkaképtelenség esetén alkalmazandó rátánál nem alacsonyabb ráta szerint biztosítja.

2. Ha egy tagállam él az előző bekezdésben felkínált lehetőséggel, akkor ezt a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikke értelmében a jelen Egyezmény alkalmazásával kapcsolatban tett első jelentésében meg kell indokolnia, és jeleznie kell, hogy milyen kulcs szerint adják a pénzbeli juttatást. Ezt követő jelentéseiben a tagállamnak ismertetnie kell azokat az intézkedéseket, amelyeket annak érdekében hoz, hogy fokozatosan növelje a juttatási kulcsot.

A munkaviszony védelme és a megkülönböztetés tilalma

8. cikk

1. Jogellenes az, ha a munkáltató a nő terhessége vagy a 4., illetve 5. cikkben említett szabadságon való távolléte alatt, illetve a munkába való visszatértét követő, a jogszabályokkal megállapítandó időszakon belül szakítja meg a munkaviszonyt, kivéve, ha ez a terhességgel, a szüléssel és annak következményével vagy a szoptatással össze nem függő okból történik. A munkáltató kötelessége bizonyítani, hogy az elbocsátás oka nem függ össze a terhességgel, vagy a szüléssel és annak következményeivel, vagy a szoptatással.

2. A nőnek a szülési szabadság végén jogában áll visszatérni ugyanabba a munkakörbe vagy egy azzal egyenértékű, ugyanolyan kulcs szerint fizetett munkakörbe.

9. cikk

1. Minden tagállamnak meg kell hoznia a megfelelő intézkedéseket annak a biztosítására, hogy az anyaság ne lehessen foglalkoztatási megkülönböztetés forrása, beleértve – a 2. cikk 1. bekezdése kivételével – a munkához való hozzájutást is.

2. Az előző bekezdésben említett intézkedéseknek tartalmazniuk kell azt, hogy tilos terhességi tesztet vagy ilyen tesztről igazolást kérni akkor, amikor egy nő foglalkoztatásra jelentkezik, kivéve, ha ezt a nemzeti jogszabályok megkövetelik olyan munka kapcsán, amely

a) a nemzeti jogszabályok értelmében tilos vagy korlátozandó terhes vagy szoptató anyák esetében, vagy

b) amely felismert vagy jelentős kockázatot jelent a nő vagy a gyermek egészségére.

*Szoptató anyák**10. cikk*

1. A nőt a gyermek szoptatása céljából napi egy vagy több alkalommal munkaszünet vagy napi munkaidő-csökkentés illeti meg.

2. Az ország jogalkotása vagy gyakorlata határozza meg azt az időszakot, amelyben engedélyezett a szoptatási munkamegszakítás vagy munkaidő-csökkentés, ezen alkalmak számát, a szoptatási munkamegszakítás időtartamát és a napi munkaidő csökkentésének eljárásait. A kérdéses munkamegszakítások, illetve napi munkaidő-csökkentések munkaidőnek számítanak, és ennek megfelelően javadalmazandók.

*Rendszeres felülvizsgálat**11. cikk*

A reprezentatív munkáltatói és munkavállalói szervezetekkel konzultálva minden egyes tagállamnak rendszeresen meg kell vizsgálnia a 4. cikkben említett szabadság időtartama kiterjesztésének, vagy a 6. cikkben említett pénzbeli juttatás összegének vagy kulcsa növelésének szükségességét.

*Végrehajtás**12. cikk*

A jelen Egyezmény jogszabályok révén hajtandó végre, azon eset kivételével, amikor olyan egyéb eszközökkel szereznek érvényt, mint a kollektív megállapodások,

döntőbíróági ítéletek, bírósági végzések vagy bármely más olyan mód, amely megfelel a nemzeti gyakorlatnak.

*Záró rendelkezések**13. cikk*

A jelen Egyezmény módosítja az anyaság védelméről szóló (módosított) 1952. évi Egyezményt.

14. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikálását a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

15. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek a megerősítését a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatója nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény azon időponttól számított tizenkét hónap elteltével lép hatályba, amikor két tagállam részéről történt megerősítését a Főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azután lép hatályba, hogy a tagállam megerősítését nyilvántartásba vették.

16. cikk

1. A jelen Egyezményt megerősítő tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatójának nyilvántartásba vétel céljából eljuttatott nyilatkozattal mondhatja fel az Egyezményt első hatálybalépésétől számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Az a tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tízéves időszak lejártá utáni egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, újabb tízéves időszakra kötelezettségben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek mellett.

17. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatója a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet minden tagállamát

köteles értesíteni a Szervezet tagállamai által vele közölt valamennyi ratifikálás, illetve felmondás nyilvántartásba vételének tényéről.

2. A Főigazgató a második ratifikálás nyilvántartásba vételéről küldött értesítésével egyidejűleg felhívja a Szervezet tagállamainak a figyelmét az Egyezmény hatálybalépésének időpontjára is.

18. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Főigazgatója az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban nyilvántartásba vett megerősítéseket és felmondásokat az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikke értelmében valamennyi részletükben nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek Főtitkárának.

19. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

20. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, akkor az új Egyezmény eltérő rendelkezése hiányában

a) az új Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 16. cikk rendelkezéseire, ipso iure magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új Egyezmény hatályba lép;

b) az új módosító Egyezmény hatálybalépésekor lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt megerősítették, de a módosító Egyezményt nem.

21. cikk

A jelen Egyezmény szövegének angol és francia változata egyaránt hiteles.”

3. § (1) E törvény a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba, rendelkezéseit azonban 2004. november 4-től kell alkalmazni.

(2) A törvény végrehajtásáról a Kormány gondoskodik.

Mádl Ferenc s. k.,
a Köztársaság elnöke

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

2004. évi CXII. törvény

**a Magyar Köztársaság és a Belarusz Köztársaság
között a kettős adóztatás elkerüléséről
és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról
a jövedelem- és a vagyonadók területén,
Budapesten, 2002. február 19-én aláírt
Egyezmény kihirdetéséről***

1. § Az Országgyűlés a Magyar Köztársaság és a Belarusz Köztársaság között a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról a jövedelem- és a vagyonadók területén, Budapesten, 2002. február 19-én aláírt Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

[Az Egyezmény megerősítéséről szóló jegyzékváltás 2004. június 24. napján megtörtént, és az Egyezmény 2004. június 24. napján hatályba lépett.]

2. § Az Egyezmény hiteles magyar nyelvű szövege a következő:

**„Egyezmény a Magyar Köztársaság
és a Belarusz Köztársaság között
a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás
kijátszásának megakadályozásáról
a jövedelem- és a vagyonadók területén**

A Magyar Köztársaság és a Belarusz Köztársaság attól az óhajtól vezérelve, hogy Egyezményt kössenek a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról a jövedelem- és vagyonadók területén, és hogy kapcsolatukat továbbfejlesszék és előmozdítsák, az alábbiak szerint állapodtak meg:

* A törvényt az Országgyűlés a 2004. november 22-i ülésnapján fogadta el.

1. Cikk

Személyi hatály

Az Egyezmény azokra a személyekre terjed ki, akik az egyik vagy mindkét Szerződő Államban belföldi illetőségűek.

2. Cikk

Az Egyezmény hatálya alá tartozó adók

1. Az Egyezmény azokra a jövedelem- és vagyonadókra terjed ki, amelyeket az egyik Szerződő Állam vagy annak helyi hatóságai vetnek ki, a beszedés módjára való tekintet nélkül.

2. Jövedelem- és vagyonadónak tekintendők mindazok az adók, amelyeket a teljes jövedelem vagy teljes vagyon, illetve a jövedelem- vagy vagyon részei után vetnek ki, beleértve az ingó vagy ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyereség utáni adókat, a vállalkozások által fizetett bérek és fizetések teljes összege utáni adókat, valamint a tőke értéknövekedésének adóját.

3. Azok a jelenleg létező adók, amelyekre az Egyezmény különösen kiterjed:

- a) Magyarország esetében:
 - (i) a személyi jövedelemadó,
 - (ii) a társasági adó,
 - (iii) az osztalék adó,
 - (iv) a telek adó,
 - (v) az építmény adó
 (a továbbiakban: „magyar adó”);
- b) Belorusszia esetében:
 - (i) a jövedelem és nyereségek adója,
 - (ii) a természetes személyek jövedelemadója,
 - (iii) az ingatlanvagyon adója
 (a továbbiakban: „belarusz adó”).

4. Az Egyezmény kiterjed minden olyan azonos vagy lényegét tekintve hasonló adóra is, amelyet az Egyezmény aláírása után a 3. bekezdésben foglalt adók mellett vagy azok helyett vezetnek be. A Szerződő Államok illetékes hatóságai értesíteni fogják egymást a vonatkozó adójogszabályaikban végrehajtott bármely lényeges változásról.

3. Cikk

Általános meghatározások

1. Az Egyezmény alkalmazásában, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván:

a) a „Magyarország” kifejezés a Magyar Köztársaságot és földrajzi értelemben használva a Magyar Köztársaság területét jelenti;

b) a „Belorusszia” kifejezés a Belorusz Köztársaságot és földrajzi értelemben használva azt a területet jelenti, amely felett a Belorusz Köztársaság a belarusz törvények szerint és a nemzetközi jognak megfelelően szuverén jogokat és joghatóságot gyakorol;

c) az „egyik Szerződő Állam” és a „másik Szerződő Állam” kifejezés Magyarországot vagy Belorussziát jelenti a szövegösszefüggésnek megfelelően;

d) a „személy” kifejezés magába foglalja a természetes személyt, a társaságot és bármely más személyi egyesülést;

e) a „társaság” kifejezés a jogi személyeket vagy olyan jogalanyokat jelenti, amelyek az adóztatás szempontjából önálló jogalanyok tekintendők;

f) az „egyik Szerződő Állam vállalkozása” és „a másik Szerződő Állam vállalkozása” kifejezés az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy, illetve a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy által folytatott vállalkozást jelenti;

g) a „nemzetközi forgalom” kifejezés az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy által üzemeltetett tengeri hajó, belvízi szállításban üzemelő hajó, légi jármű vagy közúti szállító jármű igénybevételeével végzett bármilyen szállítást jelent, kivéve, ha a hajót, a légi járművet vagy a közúti szállító járművet kizárólag a másik Szerződő Államban lévő helyek között üzemeltetik;

h) az „illetékes hatóság” kifejezés jelenti:

- (i) Magyarország esetében a pénzügyminisztert vagy meghatalmazott képviselőjét,
 - (ii) Belorusszia esetében az Adók és Illetékek Minisztériumát vagy meghatalmazott képviselőjét;
- i) az „állampolgár” kifejezés jelenti:
- (i) minden olyan magánszemélyt, aki az egyik Szerződő Állam állampolgárságával rendelkezik,
 - (ii) minden olyan jogi személyt, társaságot, egyesülést vagy egyéb olyan jogalanyt, amely ezt a jogállását az egyik Szerződő Államban hatályos jogszabályokból nyeri.

2. Az Egyezménynek az egyik Szerződő Állam által bármely időpontban történő alkalmazásánál az Egyezményben meghatározás nélkül szereplő kifejezéseknek – amennyiben a szövegösszefüggés mást nem kíván – olyan jelentésük van, mint amit ennek az Államnak a jogszabályaiban az adott időpontban jelentenek azokra az adókra vonatkozóan, amelyekre az Egyezmény alkalmazást nyer, ennek az Államnak az adójogszabályaiban foglalt meghatározások az irányadók ennek az Államnak az egyéb jogszabályaiban foglalt meghatározásokkal szemben.

4. Cikk

Belföldi illetőségű személy

1. Az Egyezmény alkalmazásában az „egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy” kifejezés olyan

személyt jelent, aki ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint lakóhelye, székhelye, üzletvezetési helye, bejegyzési helye vagy bármely más hasonló ismerv alapján adóköteles, beleértve az Államot és annak bármely helyi hatóságát. Ez a kifejezés azonban nem foglalja magába azokat a személyeket, akik ebben az Államban kizárólag az ebben az Államban lévő forrásokból származó jövedelem vagy vagyon alapján adókötelesek.

2. Amennyiben egy magánszemély az 1. bekezdés rendelkezései értelmében mindkét Szerződő Államban belföldi illetőségű, helyzetét az alábbiak szerint kell meghatározni:

a) csak abban az Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelyben állandó lakóhellyel rendelkezik; amennyiben mindkét Államban rendelkezik állandó lakóhellyel, csak abban az Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amellyel személyi és gazdasági kapcsolatai szorosabbak (a létérdekek központja);

b) amennyiben nem határozható meg, hogy melyik Államban van létérdekeinek a központja, vagy ha egyik Államban sem rendelkezik állandó lakóhellyel, csak abban az Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelyben szokásos tartózkodási helye van;

c) amennyiben mindkét Államban van szokásos tartózkodási helye, vagy egyikben sincs, csak abban az Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelynek állampolgára;

d) amennyiben mindkét Szerződő Állam állampolgára, vagy egyiké sem, a Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik a kérdést.

3. Amennyiben az 1. bekezdés rendelkezései értelmében valamely nem magánszemély mindkét Szerződő Államban belföldi illetőségű, a Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik a kérdést.

5. Cikk

Telephely

1. Az Egyezmény alkalmazásában a „telephely” kifejezés olyan állandó üzleti helyet jelent, amelyen keresztül a vállalkozás üzleti tevékenységét egészben vagy részben kifejti.

2. A „telephely” kifejezés magában foglalja különösen:

a) az üzletvezetés helyét,

b) a fiókot,

c) az irodát,

d) a gyártelepet,

e) a műhelyt, és

f) a bányát, az olaj- és a földgázkutató, a kőfejtőt és a természeti kincsek kiaknázására szolgáló bármely más telepet.

3. A „telephely” kifejezés magában foglalja az építési területet, az építkezési, szerelési vagy beszerelési munkálatokat, de csak amennyiben 12 hónapnál tovább tartanak.

4. E Cikk előző rendelkezéseire tekintet nélkül nem minősül „telephelynek”:

a) létesítmények használata kizárólag a vállalkozás javainak vagy áruinak raktározása, kiállítása vagy leszállítása céljára;

b) készletek tartása a vállalkozás javaiból vagy áruiból kizárólag raktározás, kiállítás vagy leszállítás céljára;

c) készletek tartása a vállalkozás javaiból vagy áruiból kizárólag abból a célból, hogy azokat egy másik vállalkozás feldolgozza;

d) állandó üzleti hely fenntartása, kizárólag arra a célra, hogy a vállalkozás részére javakat vagy árukat vásároljanak, vagy információkat szerezzenek;

e) állandó üzleti hely fenntartása kizárólag arra a célra, hogy a vállalkozás részére bármilyen más előkészítő vagy kisegítő jellegű tevékenységet folytassanak;

f) állandó üzleti hely fenntartása kizárólag arra a célra, hogy az a)–e) pontokban említett tevékenységek valamilyen kombinációját végezze, feltéve, hogy az állandó üzleti helynek az ilyen kombinációból származó teljes tevékenysége előkészítő vagy kisegítő jellegű.

5. Tekintet nélkül az 1. és 2. bekezdések rendelkezéseire, ha egy személy – kivéve a független képviselőt, akire a 6. bekezdés rendelkezése alkalmazandó – egy vállalkozás számára tevékenykedik és az egyik Szerződő Államban meghatalmazása van, amellyel ott rendszeresen él, arra, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, úgy ez a vállalkozás telephellyel bírónak tekintendő ebben az Államban minden olyan tevékenység tekintetében, amelyet ez a személy a vállalkozás részére kifejt, kivéve, ha az ilyen személy tevékenysége a 4. bekezdésben említett tevékenységekre korlátozódik, amelyek, ha azokat egy állandó üzleti helyen keresztül fejtenék ki, az említett bekezdés rendelkezései értelmében nem tennék ezt az állandó üzleti helyet telephellyé.

6. Egy vállalkozást nem lehet úgy tekinteni, mintha annak az egyik Szerződő Államban telephelye lenne csupán azért, mert tevékenységét ebben az Államban alkusz, bizományos vagy más független képviselő útján fejti ki, feltéve, hogy ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

7. Az a tény, hogy az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság olyan társaságot ellenőriz, vagy olyan társaság ellenőrzése alatt áll, amely a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű, vagy üzleti tevékenységet fejt ki ebben a másik Államban (akár telephely útján, akár más módon), önmagában még nem teszi egyik társaságot sem a másik telephelyévé.

6. Cikk

Ingatlan vagyonból származó jövedelem

1. Az a jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy a másik Szerződő Állam-

ban fekvő ingatlan vagyonból (beleértve a mezőgazdaságból és az erdőgazdálkodásból származó jövedelmet) élvez, megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Az „ingatlan vagyon” kifejezésnek olyan jelentése van, amit annak a Szerződő Államnak jogszabályai szerint jelent, amelyikben a szóban forgó vagyon fekszik. Ez a kifejezés minden esetben magában foglalja az ingatlan vagyon tartozékának minősülő vagyont, a mezőgazdaságban és az erdőgazdálkodásban használatos berendezéseket és az állattállományt, azokat a jogokat, amelyekre a földtulajdonra vonatkozó magánjogi rendelkezések nyerne alkalmazást, az ingatlan vagyon hasznélvezeti jogát, valamint az ásványlelőhelyek, források és más természeti erőforrások kitermelésének vagy kitermelési jogának ellenértéként járó változó vagy állandó térítésekhez való jogot. Az előző mondat csak akkor alkalmazandó, ha a Szerződő Állam joga megfelelő rendelkezéseket tartalmaz. Hajók, légi járművek és közúti szállító járművek nem tekintendők ingatlan vagyonnak.

3. Az 1. bekezdés rendelkezései ingatlan vagyon közvetlen használatából, bérbeadásából vagy használatának minden más formájából származó jövedelemre is alkalmazandók.

4. Az 1. és 3. bekezdés rendelkezései a vállalkozás ingatlan vagyonából származó jövedelemre és önálló tevékenység gyakorlására szolgáló ingatlan vagyonból származó jövedelemre is alkalmazandók.

7. Cikk

Vállalkozási nyereség

1. Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a vállalkozás a másik Szerződő Államban egy ott lévő telephely útján üzleti tevékenységet fejt ki. Amennyiben a vállalkozás ily módon fejt ki üzleti tevékenységet, a vállalkozás nyeresége megadóztatható a másik Államban, de csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek a telephelynek tudható be.

2. A 3. bekezdés rendelkezéseinek fenntartásával, ha az egyik Szerződő Állam vállalkozása a másik Szerződő Államban egy ott lévő telephelye útján üzleti tevékenységet fejt ki, akkor mindkét Szerződő Államban azt a nyereséget kell ennek a telephelynek betudni, amelyet akkor érhetne el, ha önálló és elkülönült vállalkozásként azonos vagy hasonló tevékenységet végezne azonos vagy hasonló feltételek mellett, és teljesen függetlenként tartana fenn üzleti kapcsolatot azzal a vállalkozással, amelynek telephelye.

3. A telephely nyereségének megállapításánál levonhatók a telephely miatt felmerült költségek, beleértve az így felmerült üzletvezetési és általános ügyviteli költségeket,

függetlenül attól, hogy abban az Államban merültek-e fel, ahol a telephely található, vagy máshol.

4. Amennyiben az egyik Szerződő Államban a telephelynek betudható nyereséget a vállalkozás teljes nyereségének a különböző részegységek közötti arányos megosztása alapján szokták megállapítani, úgy a 2. bekezdés nem zárja ki, hogy ez a Szerződő Állam a megadóztatandó nyereséget a szokásos arányos megosztás alapján állapítsa meg; az alkalmazott arányos megosztási módszernek azonban olyannak kell lennie, hogy az eredmény összhangban legyen az e Cikkben foglalt elvekkel.

5. Nem tudható be nyereség a telephelynek csupán azért, mert a telephely javakat vagy árukat vásárol a vállalkozásnak.

6. Az előző bekezdések alkalmazásában a telephelynek betudható nyereséget évről évre azonos módon kell megállapítani, hacsak elégséges és alapos ok nincs az ellenkezőjére.

7. Amennyiben a nyereség olyan jövedelemtételket tartalmaz, amelyekkel a jelen Egyezmény más Cikkei külön foglalkoznak, úgy azoknak a Cikkeknél a rendelkezéseit e Cikk rendelkezései nem érintik.

8. Cikk

Nemzetközi szállítás

1. Az a nyereség, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy tengeri hajók, belvízi szállításban üzemelő hajók, légi járművek vagy közúti szállító járművek nemzetközi forgalomban történő üzemeltetéséből szerez, csak ebben az Államban adóztatható.

2. E Cikk alkalmazásában tengeri hajók, belvízi szállításban üzemelő hajók, légi jármű vagy közúti szállító járművek nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származó nyereség magába foglalja a hajók, a légi jármű vagy a közúti szállító járművek személyzet nélkül való bérbeadásából származó nyereséget, ha azokat nemzetközi forgalomban használják, amennyiben az ilyen bérbeadásból származó nyereség az 1. bekezdésben említett nyereséggel függ össze.

3. Az 1. bekezdés rendelkezései alkalmazandók azokra a nyereségekre is, amelyek valamely poolban, közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételből származnak.

9. Cikk

Kapcsolt vállalkozások

1. Amennyiben

a) az egyik Szerződő Állam vállalkozása közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának

vezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik, vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve az egyik Szerződő Állam vállalkozásának és a másik Szerződő Állam vállalkozásának vezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek,

és bármelyik esetben a két vállalkozás egymás közötti kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataiban olyan feltételekben állapodik meg vagy olyan feltételeket szab, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike e feltételek nélkül elért volna, de e feltételek miatt nem ért el, beszámítható ennek a vállalkozásnak a nyereségébe, és megfelelően megadóztatható.

2. Ha az egyik Szerződő Állam ezen Állam valamely vállalkozásának a nyereségéhez olyan nyereséget számít hozzá – és adóztat meg ennek megfelelően –, amelyet a másik Szerződő Állam vállalkozásánál megadóztattak ebben a másik Államban, és az így hozzászámított nyereség olyan nyereség, amelyet az elsőként említett Állam vállalkozása ért volna el, ha a két vállalkozás olyan feltételekben állapodott volna meg, mint amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy ez a másik Állam megfelelően kiigazítja az ilyen nyereségre ott kivetett adó összegét, amennyiben egyetért az elsőként említett Állam által végrehajtott kiigazítással. Az ilyen kiigazítás megállapításánál kellően figyelembe kell venni az Egyezmény egyéb rendelkezéseit, és a Szerződő Államok illetékes hatóságai szükség esetén egyeztetnek egymással.

10. Cikk

Osztalék

1. Az osztalék, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek fizet, megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Mindazonáltal ez az osztalék abban a Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság belföldi illetőségű, ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint is megadóztatható, ha azonban az osztalék haszonhúzója a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy, az így megállapított adó nem haladhatja meg:

a) az osztalék bruttó összegének 5%-át, ha a haszonhúzó egy olyan társaság (a személyi társaság kivételével), amely az osztalékot fizető társaság tőkéjében legalább 25%-os közvetlen részesedéssel bír;

b) az osztalék bruttó összegének 15%-át minden más esetben.

E bekezdés rendelkezései nem érintik a társaság adóztatását azon nyereség után, amelyből az osztalékot fizetik.

A Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik e korlátozások alkalmazási módját.

3. E Cikk alkalmazásában az „osztalék” kifejezés részvényekből, vagy más nyereségből való részesedést biztosító jogokból – kivéve a hitelköveteléseket – származó jövedelmet, valamint egyéb hasonló jogokból származó olyan jövedelmet jelent, melyet annak az Államnak az adózási jogszabályai, amelyben a nyereséget felosztó társaság belföldi illetőségű, a részvényekből származó jövedelemmel azonos adóztatási elbánás alá vetnek.

4. Az 1. és 2. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók, ha az osztaléknak egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű haszonhúzója a másik Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság belföldi illetőségű, egy ott lévő telephely útján üzleti tevékenységet fejt ki, vagy önálló tevékenységet végez ebben a másik Államban egy ott lévő állandó bázis segítségével és az érdekeltség, amelyre tekintettel az osztalékot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezéseit kell, az esettől függően, alkalmazni.

5. Ha az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Szerződő Államból, úgy ez a másik Állam nem adóztathatja meg a társaság által kifizetett osztalékot, kivéve, ha az osztalékot ebben a másik Államban belföldi illetőségű személynek fizetik, vagy ha az érdekeltség, amelyre tekintettel az osztalékot fizetik, ténylegesen a másik Államban lévő telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik, sem pedig a társaság fel nem osztott nyereségét nem terhelheti a társaság fel nem osztott nyeresége után kivetett adóval, még akkor sem, ha a kifizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben ebben a másik Államban keletkező nyereségből vagy jövedelemből áll.

6. Tekintet nélkül az 5. bekezdés rendelkezéseire, az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság, amely fiókteleppel rendelkezik a másik Szerződő Államban, megadóztatható ebben a másik Államban ennek a fióktelepnek betudható nyereség adóján felül. Ez az adó azonban nem haladhatja meg a társaság nyeresége azon részének 10%-át, amely a másik Szerződő Államban esik adózás alá.

11. Cikk

Kamat

1. A kamat, amely az egyik Szerződő Államban keletkezik, és amelyet a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy számára fizetnek, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Ugyanakkor ez a kamat abban a Szerződő Államban és annak az Államnak a jogszabályai szerint is adóztatható, amelyben keletkezett, ha azonban a kamat haszonhúzó-

ja a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy, az így megállapított adó nem haladhatja meg a kamat bruttó összegének 5 százalékát.

A Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik e korlátozás alkalmazási módját.

3. E Cikk alkalmazásában a „kamat” kifejezés mindenfajta követelésből származó jövedelmet jelent, akár van jelzáloggal biztosítva, akár nem, és akár ad jogot az adós nyereségéből való részesedésre, akár nem, és magában foglalja különösen az állami értékpapírokból származó jövedelmet, a kötvényekből és az adósságlevelekből származó jövedelmet, beleértve az ilyen értékpapírokhoz, kötvényekhez vagy adósságlevelekhez kapcsolódó prémiumokat és díjakat. E Cikk alkalmazásában a késedelmes fizetés utáni bírságok nem tekintendők kamatnak.

4. Az 1. és 2. bekezdések rendelkezései nem alkalmazandók, ha a kamat egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű hasznélőzője a másik Szerződő Államban, amelyben a kamat keletkezik, egy ott lévő telephely útján üzleti tevékenységet folytat, vagy ott lévő állandó bázisa segítségével szabad foglalkozást folytat ebben a másik Államban, és a követelés, amely után a kamatot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezéseit kell, az esettől függően, alkalmazni.

5. Valamely kamatot akkor kell az egyik Szerződő Államban keletkezőnek tekinteni, ha annak kifizetője az Állam maga, annak helyi hatósága vagy belföldi illetőségű személye. Ha azonban a kamatot fizető személy, akár belföldi illetőségű személy az egyik Szerződő Államban, akár nem, telephellyel vagy állandó bázissal rendelkezik az egyik Szerződő Államban, és a követelés, amely után a kamatot fizetik, ehhez a telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik, és az ilyen telephelynek vagy állandó bázisnak tudható be, akkor az ilyen kamatot abban az Államban keletkezettnek kell tekinteni, ahol a telephely vagy állandó bázis található.

6. Ha a kamatot fizető személy és a kamat hasznélőzője közötti, vagy kettejük és egy harmadik személy közötti különleges kapcsolat miatt a kamat összege ahhoz a követeléshez viszonyítva, amely után kifizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben a kamatot fizető személy és a kamat hasznélőzője ilyen kapcsolatok hiányában megállapodtak volna, e Cikk rendelkezéseit csak az utóbb említett összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a kifizetett többletösszeg mindkét Szerződő Állam jogszabályai szerint adóztatható marad, az Egyezmény egyéb rendelkezéseinek kellő figyelembevételével.

12. Cikk

Jogdíj

1. A jogdíj, amely az egyik Szerződő Államban keletkezik, és amelyet a másik Szerződő Államban belföldi ille-

tőségű személynek fizetnek, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Ugyanakkor ez a jogdíj abban a Szerződő Államban és annak az Államnak a jogszabályai szerint is adóztatható, amelyben keletkezett, ha azonban a jogdíj hasznélőzője a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy, az így megállapított adó nem haladhatja meg a jogdíj bruttó összegének 5 százalékát.

A Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik e korlátozás alkalmazási módját.

3. E Cikk alkalmazásában a „jogdíj” kifejezés minden olyan jellegű kifizetést jelent, amelyet irodalmi, művészeti vagy tudományos alkotás, beleértve a mozgóképfilmeket és a rádiós és televíziós közvetítésre szolgáló filmeket vagy szalagokat, szerzői joga, bármilyen szabadalom, védjegy, ipari minta vagy modell, terv, titkos formula vagy eljárás hasznélőztáért vagy hasznélőzati jogáért, vagy műhold, kábel, optikai szál vagy hasonló technológia útján történő továbbításért, vagy ipari, kereskedelmi vagy tudományos felszerelés, beleértve a szállító járműveket, hasznélőztáért vagy hasznélőzati jogáért, vagy ipari, kereskedelmi vagy tudományos tapasztalatokra vonatkozó információért ellenértékként kapnak.

4. Az 1. és 2. bekezdések rendelkezései nem alkalmazandók, ha a jogdíj egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű hasznélőzője a másik Szerződő Államban, amelyben a jogdíj keletkezik, egy ott lévő telephely útján üzleti tevékenységet folytat, vagy ott lévő állandó bázisa segítségével szabad foglalkozást folytat, és a jog vagy vagyoni érték, amely után a jogdíjat fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezéseit kell – az esettől függően – alkalmazni.

5. Jogdíj akkor tekintendő a Szerződő Államban keletkezőnek, ha a kifizető maga ez az Állam, ennek helyi hatósága vagy ebben a Szerződő Államban belföldi illetőségű személy. Ha azonban a jogdíjat fizető személynek, függetlenül attól, hogy belföldi illetőségű az egyik Szerződő Államban vagy nem, az egyik Szerződő Államban telephelye vagy állandó bázisa van, amellyel kapcsolatban a jogdíj fizetésére vonatkozó kötelezettség felmerült, és ezt a jogdíjat ez a telephely vagy állandó bázis viseli, úgy az ilyen jogdíj abban az Államban keletkezőnek tekintendő, amelyben a telephely vagy állandó bázis van.

6. Ha a jogdíjat fizető személy és a jogdíj hasznélőzője, vagy kettejük és egy harmadik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn, és emiatt a jogdíj összege azon hasznélőzathoz, joghoz vagy információhoz mérten, amiért fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben a jogdíjat fizető és a jogdíj hasznélőzője ilyen kapcsolatok hiányában megállapodott volna, úgy e Cikk rendelkezéseit csak az utóbb említett összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a kifizetett többletösszeg mindkét Szerződő Állam

jogszabályai szerint adóztatható, az Egyezmény más rendelkezéseinek kellő figyelembevételével.

13. Cikk

Elidegenítésből származó nyereség

1. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek a 6. Cikkben meghatározott és a másik Szerződő Államban fekvő ingatlan vagyona elidegenítéséből származó nyeresége megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Az a nyereség, amely olyan ingó vagyon elidegenítéséből származik, amely az egyik Szerződő Állam vállalkozása másik Szerződő Államban levő telephelye üzleti vagyónának része, vagy amely egy olyan állandó bázishoz tartozik, amellyel az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy önálló tevékenység végzése céljára a másik Szerződő Államban rendelkezik, beleértve az ilyen telephelynek (akár a vállalkozással együttesen, akár attól függetlenül történő) vagy egy ilyen állandó bázisnak az elidegenítéséből elért nyereséget, megadóztatható ebben a másik Államban.

3. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajók, belvízi szállításban üzemelő hajók, légi jármű vagy közúti szállító járművek, vagy ilyen tengeri hajók, belvízi szállításban üzemelő hajók, légi jármű vagy közúti szállító járművek üzemeltetését szolgáló ingó vagyon elidegenítéséből származó nyeresége csak ebben a Szerződő Államban adóztatható.

4. E Cikk 1., 2. és 3. bekezdéseiben nem említett vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben az elidegenítő belföldi illetőségű.

14. Cikk

Önálló tevékenység

1. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy szabad foglalkozásból vagy más önálló jellegű tevékenységből származó jövedelme csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a személynek tevékenysége kifejtéséhez a másik Szerződő Államban rendszeresen állandó bázis áll rendelkezésére. Amennyiben ilyen állandó bázissal rendelkezik, a jövedelem megadóztatható a másik Államban, de csak annyiban, amennyiben az ennek az állandó bázisnak tudható be.

2. A „szabad foglalkozás” kifejezés magában foglalja különösen az önállóan kifejtett tudományos, irodalmi, művészeti, nevelési vagy oktatási tevékenységet, valamint az orvosok, jogászok, mérnökök, építészek, fogorvosok és könyvszakértők önálló tevékenységét.

15. Cikk

Nem önálló tevékenység

1. A 16., 18., 19. és 21. Cikk rendelkezéseinek fenn tartásával a fizetés, a bér és más hasonló térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy nem önálló tevékenységért kap, csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a tevékenységet a másik Szerződő Államban végzik. Amennyiben a tevékenységet ott végzik, úgy az ezért kapott térítés megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Tekintet nélkül az 1. bekezdés rendelkezéseire, az a díjazás, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy a másik Szerződő Államban végzett nem önálló tevékenységre tekintettel kap, csak az elsőként említett Államban adóztatható, ha:

a) a kedvezményezett a másik Államban nem tartózkodik egyfolytában vagy megszakításokkal összesen 183 napnál hosszabb időszakot az adott adóévben kezdődő vagy végződő bármely tizenkét hónapos időtartamon belül, és

b) a díjazást olyan munkaadó fizeti, vagy azt olyan munkaadó nevében fizetik, aki nem belföldi illetőségű a másik Államban, és

c) a díjazást nem a munkaadónak a másik Államban levő telephelye vagy állandó bázisa viseli.

3. Tekintet nélkül e Cikk előző rendelkezéseire, az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy által a nemzetközi forgalomban üzemeltetett hajó, belvízi szállításban üzemelő hajók, légi jármű vagy közúti szállító jármű fedélzetén végzett nem önálló tevékenységért járó díjazás megadóztatható ebben a Szerződő Államban.

16. Cikk

Igazgatók tiszteletdíja

Az igazgatói tiszteletdíj és más hasonló kifizetés, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy olyan minőségében élvez, mint a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság igazgatótanácsának vagy bármely hasonló szervének tagja, megadóztatható ebben a másik Államban.

17. Cikk

Művészek és sportolók

1. Tekintet nélkül a 14. és 15. Cikk rendelkezéseire, az a jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy előadóművészként mint színpadi, film-, rádió- vagy televíziós művész, vagy zeneművészként vagy sportolóként élvez a másik Szerződő Államban

ilyen minőségében kifejtett személyes tevékenységből, megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Amennyiben egy előadóművész vagy egy sportoló által ilyen minőségében kifejtett személyes tevékenységből származó jövedelem nem az előadóművésznél vagy sportolónál magánál, hanem egy másik személynél jelentkezik, úgy ez a jövedelem, tekintet nélkül a 7., 14. és a 15. Cikk rendelkezéseire, megadóztatható abban a Szerződő Államban, amelyben az előadóművész vagy a sportoló a tevékenységét kifejti.

3. Tekintet nélkül e Cikk 1. és 2. bekezdésének a rendelkezéseire, az e Cikkben említett jövedelem mentes az adó alól abban a Szerződő Államban, amelyikben a művész vagy a sportoló tevékenységét kizárólag ennek az Államnak vagy a másik Államnak a közalapjaiból támogatják vagy a tevékenységet a Szerződő Államok közötti kulturális egyezmény vagy megállapodás alapján végzik. Ebben az esetben a jövedelem csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyikben a művésznek vagy a sportolónak illetősége van.

18. Cikk

Nyugdíjak

1. A nyugdíj és más hasonló térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek korábbi, nem önálló munkáért fizetnek, csak ebben az Államban adóztatható.

2. Tekintet nélkül az 1. bekezdés rendelkezéseire, a nyugdíj és más hasonló térítés, amelyeket az egyik Szerződő Állam társadalombiztosítási jogszabályai alapján fizetnek korábbi munkaviszonyra tekintettel a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek, csak az elsőként említett Szerződő Államban adóztatható.

19. Cikk

Közszolgálat

1. a) Fizetések, bérek és más nem nyugdíj jellegű díjazások, amelyeket az egyik Szerződő Állam, vagy helyi hatósága fizet magánszemélynek, az ezen Államnak, vagy hatóságának teljesített szolgálatért, csak ebben az Államban adóztatható.

b) Ezen fizetések, bérek és más hasonló díjazások azonban csak a másik Szerződő Államban adóztathatók, ha a szolgálatot ebben a másik Államban teljesítették, és a magánszemély ebben az Államban olyan belföldi illetőségű személy, aki:

(i) ennek az Államnak az állampolgára; vagy

(ii) nem kizárólag a szolgálat teljesítése céljából vált ebben az Államban belföldi illetőségű személlyé.

2. a) Minden olyan nyugdíj, amely az egyik Szerződő Állam, vagy helyi hatósága által vagy az általuk létesített alapokból kerül kifizetésre egy magánszemély részére az ezen Államnak, vagy hatóságának teljesített szolgálatért, csak ebben az Államban adóztatható.

b) Ez a nyugdíj azonban csak a másik Szerződő Államban adóztatható, ha a magánszemély ebben a másik Államban belföldi illetőségű és ennek a másik Államnak az állampolgára.

3. Az egyik Szerződő Állam vagy helyi hatósága által folytatott üzleti tevékenységgel kapcsolatosan teljesített szolgálatért fizetett fizetésekre, bérekre és más hasonló díjazásokra és nyugdíjakra a 15., 16. és 18. Cikk rendelkezései alkalmazandók.

20. Cikk

Tanulók

Azok a kifizetések, amelyeket olyan tanulók, ipari és kereskedelmi tanulók vagy gyakornokok kapnak ellátásukra, tanulmányi vagy képzési célokra, akik közvetlenül az egyik Szerződő Államba való utazás előtt a másik Szerződő Államban belföldi illetőségűek voltak, vagy jelenleg is azok, és akik az elsőként említett Államban kizárólag tanulmányi vagy képzési célból tartózkodnak, nem adóztathatók ebben az Államban, amennyiben az ilyen kifizetések ezen az Államon kívüli forrásból származnak.

21. Cikk

Tanárok és oktatók

1. Az a tanár vagy oktató, aki az egyik Szerződő Államot két évet meg nem haladó időtartamra meglátogatja kizárólag abból a célból, hogy ebben a Szerződő Államban egyetemen, egyetemi kollégiumban vagy más elismert kutató intézetben vagy felsőoktatási intézményben tanítson, vagy felsőfokú tanulmányokat folytasson (beleértve a kutatást) és aki közvetlenül ezen látogatás előtt a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy volt, az először említett Szerződő Államban mentes az adó alól az ilyen tanításért, kutatásért kapott díjazás után két évet meg nem haladó időtartamra attól az időponttól kezdve, amikor ilyen célból először látogatja meg ezt a Szerződő Államot.

2. Ennek a Cikknek az előző rendelkezései nem alkalmazandók olyan díjazásra, amelyet a tanár vagy az oktató kutatás folytatásáért kap, ha a kutatást egy meghatározott személy vagy személyek egyéni haszna érdekében végzi.

22. Cikk

Egyéb jövedelem

1. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy jövedelmének az Egyezmény előző Cikkeiben nem tárgyalt részei, bárhol is keletkeznek, csak ebben az Államban adóztathatók.

2. Az 1. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók a 6. Cikk 2. bekezdésében meghatározott ingatlanból származó jövedelmen kívüli jövedelmekre, ha az ilyen jövedelmeknek az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű haszonhúzója a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján üzleti tevékenységet fejt ki, vagy önálló tevékenységet végez ebben a másik Államban egy ott lévő állandó bázis segítségével, és a jog vagy a vagyon, amelyre tekintettel a jövedelmet fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik. Ilyen esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően, alkalmazást.

23. Cikk

Vagyon

1. A 6. Cikkben említett olyan ingatlan vagyon, amely az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy tulajdonát képezi és a másik Szerződő Államban fekszik, megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Az ingó vagyon, amely egy olyan telephely üzleti vagyonának részét képezi, amellyel az egyik Szerződő Állam vállalkozása a másik Szerződő Államban rendelkezik, vagy az olyan ingó vagyon, amely az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek a másik Szerződő Államban lévő, önálló tevékenység végzésére szolgáló állandó bázisához tartozik, megadóztatható ebben a másik Államban.

3. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy által a nemzetközi forgalomban üzemelő tengeri hajókból, a belvízi szállításban üzemelő hajókból, légi járműből és közúti szállító járművekből álló vagyon, és az ilyen tengeri hajók, belvízi szállításban üzemelő hajók, légi jármű és közúti szállító járművek üzemeltetésére szolgáló ingó vagyon csak ebben az Államban adóztatható.

4. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy minden más vagyonrésze csak ebben az Államban adóztatható.

24. Cikk

A kettős adóztatás elkerülése

1. Magyarországon a kettős adóztatást a következő módon kell elkerülni:

a) Amennyiben a Magyarországon belföldi illetőségű személy olyan jövedelmet élvez, vagy olyan vagyona van, amely ezen Egyezmény rendelkezései szerint megadóztatható Belorussziában, Magyarország a b) és c) pontban foglalt rendelkezések fenntartásával mentesíti az ilyen jövedelmet vagy vagyont az adó alól.

b) Amennyiben a Magyarországon belföldi illetőségű személy olyan jövedelemtétteleket élvez, amelyek a 10., 11. és 12. Cikk rendelkezései szerint megadóztathatók Belorussziában, Magyarország lehetővé teszi az ilyen belföldi illetőségű személy jövedelmét terhelő adóból azon összeg levonását, amely megegyezik a Belorussziában megfizetett adóval. Az így levont összeg azonban nem haladhatja meg a levonás előtt számított adónak azt a részét, amely a Belorussziából származó ilyen jövedelemtéttelekre esik.

c) Amennyiben ezen Egyezmény bármely rendelkezése szerint valamely, Magyarországon belföldi illetőségű személy által élvezett jövedelem, vagy a tulajdonát képező vagyon mentesül az adó alól Magyarországon, Magyarország mindazonáltal ennek a belföldi illetőségű személynek a többi jövedelme vagy vagyona utáni adó kiszámításánál figyelembe veheti a mentesített jövedelmet vagy vagyont.

2. Belorussziában a kettős adóztatást a következő módon kell elkerülni:

Amennyiben a Belorussziában belföldi illetőségű személy olyan jövedelmet (nyereséget) élvez, vagy olyan vagyona van, amely jelen Egyezmény rendelkezései szerint megadóztatható Magyarországon, úgy Belorusszia lehetővé teszi:

a) a fenti belföldi illetőségű személy jövedelmének (nyereségének) adójából azon összeg levonását, amely megegyezik a Magyarországon megfizetett jövedelemadó (nyereségadó) összegével;

b) a fenti belföldi illetőségű személy ingatlan vagyonának adójából azon összeg levonását, mely megegyezik a Magyarországon megfizetett ingatlan vagyonadó összegével.

Az így levont összeg azonban egyik esetben sem haladhatja meg a levonás előtt számított jövedelem- (nyereség-) vagy vagyonadónak azt a részét, amely az esettől függően, Magyarországon adóztatható jövedelemre (nyereségre) vagy vagyona esik.

25. Cikk

Egyenlő elbánás

1. Az egyik Szerződő Állam állampolgárai nem vehetők a másik Szerződő Államban olyan adóztatás, vagy azzal összefüggő kötelezettség alá, amely más vagy terheesebb, mint az az adóztatás vagy azzal összefüggő kötele-

zettség, amelynek e másik Állam állampolgárai azonos körülmények között – különös tekintettel a belföldi illetőségre – alá vannak vagy alá lehetnek vetve. Ez a rendelkezés, tekintet nélkül az 1. Cikk rendelkezéseire, azokra a személyekre is alkalmazandó, akik nem belföldi illetőségek az egyik vagy mindkét Szerződő Államban.

2. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű hontalan személyek egyik Szerződő Államban sem lesznek alávetve semmilyen adózásnak vagy azzal kapcsolatos követelménynek, ami más vagy terheesebb, mint azon adózás vagy az azzal kapcsolatos követelmény, amelynek ugyanolyan körülmények között az illető Állam állampolgárai, különösen az illetőségre tekintettel alá vannak vagy alá lehetnek vetve.

3. Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának a másik Szerződő Államban lévő telephelyét ebben a másik Államban nem lehet kedvezőtlenebbül adóztatni, mint ennek a másik Államnak azonos tevékenységet folytató vállalkozásait. Ez a rendelkezés nem értelmezendő akként, mintha az egyik Szerződő Államot arra köteleznék, hogy a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személyeknek olyan, a polgári jogállás vagy családi kötelezettségek alapján járó személyi kedvezményeket, mentességeket és levonásokat nyújtson az adózásban, amelyekben a saját területén belföldi illetőségű személyeket részesíti.

4. Az egyik Szerződő Állam vállalkozása által a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek fizetett kamat, jogdíj és más költség az ilyen vállalkozás adózható nyereségének megállapításánál ugyanolyan feltételek mellett levonható, mintha azokat az először említett Államban belföldi illetőségű személy részére fizették volna, kivéve, ha a 9. Cikk 1. bekezdésének, a 11. Cikk 6. bekezdésének vagy a 12. Cikk 6. bekezdésének rendelkezései alkalmazandók.

Hasonlóképpen az egyik Szerződő Állam vállalkozásának a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személlyel szemben fennálló tartozásai ugyanolyan feltételek mellett levonhatók az ilyen vállalkozás adóköteles vagyonának megállapítására, mintha ezek a tartozások az elsőként említett Államban belföldi illetőségű személlyel szemben álltak volna fenn.

5. Az egyik Szerződő Állam olyan vállalkozásai, amelyeknek tőkéje teljesen vagy részben, közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű egy vagy több személy tulajdonában vagy ellenőrzése alatt van, nem vethetők az elsőként említett Államban olyan adóztatás vagy azzal összefüggő kötelezettség alá, amely más vagy terheesebb, mint az az adóztatás és azzal összefüggő kötelezettségek, amelyeknek az elsőként említett Állam más hasonló vállalkozásai alá vannak vagy alá lehetnek vetve.

6. E Cikk rendelkezései, tekintet nélkül a 2. Cikk rendelkezéseire, bármilyen fajtájú és megnevezésű adóra alkalmazandók.

26. Cikk

Egyeztető eljárás

1. Ha egy személy véleménye szerint az egyik vagy mindkét Szerződő Állam intézkedései rá nézve olyan adóztatáshoz vezetnek vagy fognak vezetni, amely nem felel meg az Egyezmény rendelkezéseinek, úgy ezeknek az Államoknak a belső jogszabályai által biztosított jogorvoslati lehetőségektől függetlenül, ügyét előterjesztheti annak a Szerződő Államnak az illetékes hatóságához, amelyben belföldi illetőségű, vagy ha ügye a 25. Cikk 1. bekezdése alá tartozik, annak a Szerződő Államnak az illetékes hatóságához, amelynek állampolgára. Az ügyet arra az intézkedésre vonatkozó első értesítést követő három éven belül kell előterjeszteni, amely az Egyezmény rendelkezéseinek meg nem felelő adóztatáshoz vezetett.

2. Az illetékes hatóság, amennyiben a kifogást megalapozottnak találja, és önmaga nem képes kielégítő megoldást találni, törekedni fog arra, hogy az ügyet a másik Szerződő Állam illetékes hatóságával együtt kölcsönös egyetértéssel rendezze úgy, hogy elkerüljék az olyan adóztatást, amely nem áll összhangban az Egyezménnyel. Az így létrejött megállapodást a Szerződő Államok belső jogszabályaiban előírt határidőktől függetlenül végre kell hajtani.

3. A Szerződő Államok illetékes hatóságai törekedni fognak arra, hogy az Egyezmény értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatos nehézségeket és kétségeket kölcsönös egyetértéssel oldják fel. Közös tanácskozásokat tarthatnak annak érdekében, hogy olyan esetekben is elkerüljék a kettős adóztatást, amelyekről az Egyezmény nem rendelkezik.

4. A Szerződő Államok illetékes hatóságai az előző bekezdések értelmében létrehozandó egyetértés elérése céljából egymással közvetlenül érintkezhetnek.

27. Cikk

Információcsere

1. A Szerződő Államok illetékes hatóságai ki fogják cserélni az Egyezmény rendelkezéseinek vagy a Szerződő Államokban az Egyezmény hatálya alá tartozó adókra vonatkozó belső jogszabályi rendelkezéseknek végrehajtásához szükséges tájékoztatásokat, amennyiben az ezek szerinti adóztatás nem ellentétes az Egyezménnyel. A kölcsönös tájékoztatást az 1. Cikk nem korlátozza. A Szerződő Államnak az így kapott tájékoztatást ugyanúgy titokként kell kezelnie, mint az ennek az Államnak a belső jogszabályai alapján megszerzett információkat, és csak olyan személyek vagy hatóságok (beleértve a bíróságokat és a közigazgatási szerveket) részére szabad felfednie, amelyek az Egyezmény hatálya alá eső adók megállapításával vagy

3. § (1) Ez a törvény a kihirdetése napján lép hatályba, az Egyezmény rendelkezéseit azonban az Egyezmény 29. Cikk 2. bekezdés *a)* pontja alá eső adók tekintetében a 2005. január 1-jén vagy azt követően keletkezett jövedelemre, a 29. Cikk 2. bekezdés *b)* pontja alá eső adók tekin-

tetében a 2005. január 1-jén vagy azután kezdődő bármely adózási időszakra kivethető adókra kell alkalmazni.

(2) E törvény végrehajtásáról a pénzügyminiszter gondoskodik.

Mádl Ferenc s. k.,
a Köztársaság elnöke

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

2004. évi CXIII. törvény

**a Magyar Kormány és a Macedón Kormány között
a jogellenesen tartózkodó személyek
visszafogadásáról szóló,
Budapesten, 2001. szeptember 26-án aláírt
Egyezmény kihirdetéséről***

1. § Az Országgyűlés a Magyar Kormány és a Macedón Kormány között a jogellenesen tartózkodó személyek visszafogadásáról szóló, Budapesten, 2001. szeptember 26-án aláírt Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

[Az Egyezmény megerősítéséről szóló jegyzékváltás, 2004. év július hó 14. napján megtörtént, az Egyezmény – a 10. cikk (1) bekezdésének megfelelően – 2004. év augusztus hó 13. napján hatályba lépett.]

2. § Az Egyezmény magyar nyelvű szövege a következő:

„Egyezmény a Magyar Kormány és a Macedón Kormány között a jogellenesen tartózkodó személyek visszafogadásáról

A Magyar Kormány és a Macedón Kormány (a továbbiakban: a Szerződő Felek)

attól az óhajtól vezérelve, hogy kölcsönösen megkönnyítsék az államuk területén jogellenesen tartózkodó személyek visszafogadását és átszállítását,

az alábbiakban állapodtak meg:

1. Cikk

A Szerződő Felek állampolgárainak visszafogadása

(1) Mindkét Szerződő Fél a másik Szerződő Fél megkeresésére, különösebb formalitás nélkül visszafogadja azokat a személyeket, akik a megkereső Szerződő Fél államának területére való belépéshez vagy tartózkodáshoz szükséges feltételeket nem, vagy már nem teljesítik, amennyi-

ben bizonyítható vagy megalapozottan vélelmezhető, hogy a személy a megkeresett Szerződő Fél államának állampolgárságával rendelkezik.

(2) Amennyiben az állampolgárság kétséget kizáróan nem állapítható meg, a megkeresett Szerződő Fél, amelynek vélelmezhetően saját állampolgáráról van szó, diplomáciai vagy konzuli képviselte útján a kérdést haladéktalanul tisztázza, majd ezt követően díjmentesen kiállítja a hazatéréshez szükséges úti okmányt.

(3) A megkereső Szerződő Fél ugyanazon feltételekkel visszaveszi az átadott személyt, amennyiben utólag kiderül, hogy a személy az átvétel időpontjában nem rendelkezett a megkeresett Szerződő Fél államának állampolgárságával.

2. Cikk

Harmadik ország állampolgárainak visszafogadása

(1) Mindkét Szerződő Fél visszafogadási kérelem alapján visszafogadja azt a személyt, harmadik ország állampolgárát vagy hontalan személyt (a továbbiakban: harmadik ország állampolgára), aki a megkeresett Szerződő Fél államának területéről közvetlenül lépett be a megkereső Szerződő Fél államának területére és nem felel meg a belépésre vagy tartózkodásra vonatkozó jogszabályi feltételeknek.

(2) Mindkét Szerződő Fél, a másik Szerződő Fél megkeresésére, visszafogadja harmadik ország azon állampolgárát, aki jogellenesen tartózkodik a megkereső Szerződő Fél államának területén, és a megkeresett Szerződő Fél által kiadott, érvényes tartózkodási engedéllyel vagy vízummal, illetőleg olyan más érvényes dokumentummal rendelkezik, amely ezen személyt, az engedély érvényességének lejártáig, az államaik területén történő belépésre vagy tartózkodásra jogosítja.

(3) A Szerződő Felek a jelen Cikk (1) és (2) bekezdése szerinti visszafogadást nem kérik, illetve az megtagadható azon személyek vonatkozásában, akik:

a) harmadik ország azon állampolgárai, akik a megkereső Szerződő Fél államának területén több mint egy éve tartózkodnak;

b) harmadik ország olyan állampolgárai, akik a megkereső Szerződő Fél államterületére történő beutazáskor ezen Szerződő Fél érvényes vízumával, vagy más érvényes tartózkodási engedélyével rendelkeztek, vagy akik számára a megkereső Szerződő Fél államának hatósága a beutazást követően tartózkodási engedélyt adott ki. Amennyiben mindkét Szerződő Fél adott ki belépési vízumot vagy tartózkodási engedélyt, akkor az a Szerződő Fél fogadja vissza, amelynek a belépési vízuma vagy tartózkodási engedélye később jár le;

c) harmadik ország olyan állampolgárai esetében, akik elhagyták a megkeresett Szerződő Fél államának területét

* A törvényt az Országgyűlés a 2004. november 15-i ülésnapján fogadta el.

és a megkereső Szerződő Fél államának területére olyan harmadik ország területéről léptek be, amely országnak a megkereső Szerződő Fél ezen harmadik ország állampolgárait nemzetközi szerződés alapján visszaadhatja;

d) olyan harmadik ország állampolgára, amelynek a megkereső Szerződő Fél államával közös államhatára van;

e) harmadik ország azon állampolgárai esetében, akiknek menekült jogállását a megkereső Szerződő Fél az 1967. január hó 31-i New York-i Jegyzőkönyvvel módosított, 1951. július hó 28-i Genfi Konvenció alapján, vagy hontalan jogállását az 1954. szeptember 28-i New York-i Konvenció alapján elismerte;

f) harmadik ország azon állampolgárai, akik a megkereső Szerződő Fél államában menedékjog iránti kérelmet nyújtottak be, amely elbírálására ezen állam illetékes, és amelyről érvényesen még nem döntött;

g) harmadik ország azon állampolgárai, akikkel szemben a megkeresett Szerződő Fél tényleges kiutasítási vagy kitoloncolási intézkedést foganatosított és kiutasítás hatálya alatt állnak.

(4) A megkereső Szerződő Fél minden különösebb formalitás nélkül visszaveszi a harmadik ország állampolgárát, amennyiben a megkeresett Szerződő Fél a visszavételt követő 30. napon belül megállapította, hogy az (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott feltételek nem állnak fenn, illetve a (3) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

(5) Jelen cikk értelmében tartózkodási engedély a Szerződő Felek államának hatóságai által kiállított olyan érvényes engedély, – ide nem értve a kiadott, de még fel nem használt vízumot, a menedékjogi eljárás során kiadott ideiglenes tartózkodásra jogosító igazolványt, valamint az átutazó (tranzit) vízumot – amely a személyeket az érintett Szerződő Fél területén való tartózkodásra, többszöri ki- és visszautazásra jogosítja fel.

(6) A megkereső Szerződő Félnek a jelen Cikkben meghatározott személyek visszafogadása iránti kérelmét, ezen személyeknek az államterületére való jogellenes belépésnek vagy jogellenes tartózkodásnak az illetékes hatósága által történt megállapításától számított 6 (hat) hónapon belül kell előterjesztenie. Ezen határidőt követően a megkeresett Szerződő Fél nem köteles a visszafogadási kérelmet elbírálni.

3. Cikk

Határidők

(1) A megkeresett Szerződő Fél haladéktalanul, de legkésőbb 7 napon belül köteles válaszolni a visszavétel iránti megkeresésre.

(2) Az (1) bekezdésben szereplő határidőt követően a megkeresett Szerződő Fél:

a) a jelen Egyezmény 1. Cikkében szereplő személyeket késedelem nélkül, de legkésőbb 7 napon belül,

b) a jelen Egyezmény 2. Cikkében szereplő személyeket haladéktalanul, de legkésőbb 1 hónapon belül köteles átvenni.

(3) A (2) bekezdésben megjelölt határidők egy ízben, a Szerződő Felek kérelmére, az átvétellel kapcsolatos jogi vagy ténybeli akadályok esetén, és kizárólag ezen akadályok megszűnéséig meghosszabbíthatók.

4. Cikk

Harmadik ország állampolgárainak átszállítása

(1) A Szerződő Felek engedélyezik harmadik ország állampolgárainak átszállítását felségterületükön, ha a másik Szerződő Fél ezt kéri, és a lehetséges tranzitállamokban, valamint a célállamban történő átvétele biztosított. Ebben az esetben a megkeresett Szerződő Fél vízuma nem szükséges.

(2) Az átszállítást nem kérelmezik, illetőleg az elutasítható, ha alaposan feltehető, hogy a harmadik ország állampolgára:

a) a célállamban vagy az esetleges tranzitállamokban kínzásnak, embertelen vagy megalázó bánásmódnak lenne kitéve, vagy halálos ítélet fenyegetné, illetve faji, vallási, nemzeti hovatartozása, társadalmi csoporthoz való tartozása vagy politikai nézetei miatt üldöztetésnek lenne kitéve, továbbá ha

b) a megkeresett Szerződő Fél országában büntetőeljárást kellene indítani ellene, vagy a célállamban, illetve az esetleges tranzitállamok valamelyikében büntetőeljárás indítása vagy büntetés végrehajtása fenyegeti, kivéve a tiltott határátlépés esetét.

(3) Az átszállításra vonatkozó kérelmet az illetékes hatóságok közvetlenül juttatják el egymáshoz.

(4) A Szerződő Felek illetékes hatóságai közvetlenül egyeztetik egymással az átszállítás módját; a hatósági átszállítással kapcsolatos valamennyi költséget a megkereső Szerződő Fél viseli. A légi úton, rendőri kísérettel történő átszállítás csak a megkeresett Szerződő Fél repülőterén lévő tranzitvárójának az elhagyása nélkül történhet.

(5) A megkereső Szerződő Fél köteles biztosítani az utazáshoz szükséges valamennyi érvényes dokumentumot, egyéb szükséges engedélyeket, valamint az érvényes menetjegyeket, amelyek a célállamba, illetve a tranzitállamok területén történő áthaladáshoz szükségesek, továbbá a célállam befogadó nyilatkozatát.

(6) Ha a megkeresett Szerződő Fél a kérelmet a szükséges feltételek hiánya miatt elutasítja, akkor a megkereső Szerződő Féllel közölnie kell az elutasítás indokát.

(7) A harmadik országok állampolgárai visszaadhatók a megkereső Szerződő Félnek, ha utólag olyan tények vál-

nak ismertté vagy olyan körülmények következnek be, amelyek a hatósági ellenőrzéssel történő átszállítást nem teszik lehetővé. Ezen okok közlését követően a megkereső Szerződő Fél köteles visszafogadni a hatósági ellenőrzéssel történő átszállításra előzőleg átvett személyeket.

5. Cikk

Költségviselés

(1) A jelen Egyezmény 1. és 2. Cikke alapján visszafogadásra kerülő személyeknek a megkeresett Szerződő Fél államhatáráig történő szállításának költségeit, valamint az esetleges ismételt visszafogadás költségét a megkereső Szerződő Fél viseli.

(2) A jelen Egyezmény 4. Cikkben foglaltakkal összhangban, a harmadik országok állampolgárainak átutazásából vagy hatósági kísérettel történő átszállításából, és az esetleges ismételt visszafogadásból keletkező valamennyi felmerült költséget a megkereső Szerződő Fél viseli.

6. Cikk

Személyes adatok védelme

(1) A jelen Egyezmény végrehajtása érdekében a Szerződő Felek a következő személyes adatokat adhatják át egymásnak:

a) az érintett személy, illetve amennyiben az szükséges, a családtagjai személyazonosító adatait: családi név, esetleg a korábbi családi név, utónév, egyéb név (ál-, gúny-, ragadványnév), születési idő és hely, lakóhely, nem, jelenlegi vagy esetleges korábbi állampolgárság, valamint egészségi állapot, amennyiben ez a visszafogadás végrehajtásához szükséges;

b) az útlevel, a személyazonosságot igazoló okmány, vagy más úti okmány adatai (száma, kiállításának időpontja, a kiállító hatóság megnevezése, a kiállítás helye, az érvényesség ideje, a területi érvényessége);

c) egyéb olyan adatok, amelyek az érintett személy azonosításához szükségesek;

d) az egyik Szerződő Fél vagy egy harmadik állam illetékes hatósága által kiadott tartózkodási engedély vagy vízum adatai;

e) a tartózkodási helyre és az útvonalra vonatkozó adatok;

f) azok a tények, amelyek jogi vagy ténybeli akadályt jelentenek;

g) a menekült státusz megadása iránt benyújtott korábbi vagy jelenlegi kérelem adatai.

(2) A személyes adatok védelmére, mindkét Szerződő Fél érvényes jogszabályi előírásainak figyelembevételével, a következő rendelkezéseket kell alkalmazni:

a) a személyes adatok átadása iránti kérelemben meg kell jelölni a kért adatok körét, felhasználásuk célját és jogalapját. Az átadó Szerződő Fél kérésére az átvevő Szerződő Fél tájékoztatást nyújt az átadott személyes adatok felhasználásáról;

b) a személyes adatok csak az Egyezmény végrehajtásában illetékes hatóságoknak adhatók át. Az adatok továbbadása más hatóságoknak csak ezen adatokat átadó Szerződő Fél előzetes, írásbeli hozzájárulásával történhet;

c) az átadott adatok helyességéért és pontosságáért az átadó Szerződő Fél tartozik felelősséggel. Ha bebizonyosodik, hogy téves vagy át nem adható adatok is átadásra kerültek, akkor erről a tényről az átvevő Szerződő Fél haladéktalanul értesíteni kell, amely azonnal intézkedik a téves adatok helyesbítéséről, illetve az át nem adható adatok megsemmisítéséről;

d) az adat átadásával érintett személy számára – kérésére – felvilágosítást kell adni a személyével kapcsolatban kezelt adatokról és a tervezett felhasználás céljáról, valamint arról, hogy adatait kinek és milyen célból továbbították. A tájékoztatási kötelezettség csak akkor tagadható meg, ha ezt az átadó Szerződő Fél joga lehetővé teszi. Az érintett személy kérheti személyes adatainak helyesbítését vagy törlését, ha bebizonyosodik, hogy téves vagy át nem adható adatok is átadásra kerültek;

e) a Szerződő Felek biztosítják, hogy az érintettek adatvédelemmel kapcsolatos jogaik megsértése esetén az adatkezeléssel érintett Szerződő Fél joga szerint független bírósághoz fordulhassanak, valamint kártérítési igénnyel élhessenek;

f) az átadó Szerződő Fél az átadáskor közli a saját államának jogszabályaiban meghatározott, érvényes adattörlési határidőket. Az átvett adatokat törölni kell, ha az átvételkor megjelölt felhasználási cél megvalósult, az adatkezelést lehetővé tevő, az átadó Szerződő Fél joga szerinti határidő lejárt vagy az adattörlet az átadó Szerződő Fél kéri;

g) a Szerződő Felek kötelesek a személyes adatok átadásáról, átvételéről és törléséről nyilvántartást vezetni, amely tartalmazza az átadó, illetőleg átvevő szerv és személy nevét, az átadás (átvétel) és az adattörlet tényét, idejét;

h) a Szerződő Felek kötelesek megtenni a szükséges szervezési és technikai intézkedéseket a személyes adatok hatékony védelmének biztosítása, az illetéktelen hozzáférés, megváltoztatás, megsemmisítés és nyilvánosságra hozatal ellen.

7. Cikk

Az Egyezmény végrehajtása

A jelen Egyezmény végrehajtását a Szerződő Felek belügyminisztériumai Jegyzőkönyvben szabályozzák, amelyben többek között meghatározzák:

- a) azokat az okmányokat, amelyek alapján az állampolgárság megállapítható vagy valószínűsíthető;
- b) az eljáró illetékes hatóságokat és a kölcsönös tájékoztatás módját;
- c) a végrehajtás során követendő eljárást, a visszafogadáshoz, az átszállításhoz szükséges adatokat és iratokat;
- d) a jogellenes belépés és tartózkodás bizonyításának módját;
- e) az Egyezmény 5. Cikkében meghatározott költségviselés módját, rendjét;
- f) a személyek visszafogadására kijelölt nemzetközi határátkelőhelyeket.

8. Cikk

Az Egyezmény kapcsolata más nemzetközi szerződésekkel

(1) A jelen Egyezmény rendelkezései nem érintik a Szerződő Felek más nemzetközi szerződésekből származó kötelezettségeit.

(2) A jelen Egyezmény rendelkezései nem érintik a menekültek helyzetéről szóló, Genfben, 1951. július 28-án aláírt Egyezmény, valamint a menekültek helyzetéről szóló, New Yorkban, 1967. január 31-én aláírt Jegyzőkönyv alkalmazását.

(3) A jelen Egyezmény rendelkezései nem érintik azon szerződések végrehajtását, amelyeket a Szerződő Felek az emberi jogok védelme területén aláírtak.

(4) A jelen Egyezmény nem alkalmazható a Szerződő Felek államai között kiadatásra és átszállításra irányuló jogsegély esetében.

9. Cikk

A viták rendezése

A jelen Egyezmény értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatban felmerült vitákat a Szerződő Felek illetékes hatóságai tárgyalások útján, ennek eredménytelensége esetén diplomáciai úton rendezik.

10. Cikk

Záró rendelkezések

(1) A Szerződő Felek az Egyezményt határozatlan időre kötik. Diplomáciai úton, kölcsönösen értesítik egymást arról, hogy eleget tettek a hatálybalépéshez szükséges belső jogi előírásoknak. Az Egyezmény az erről szóló későbbi diplomáciai jegyzék kézhezvételét követő 30. (harmincadik) napon lép hatályba.

(2) A jelen Egyezmény végrehajtását – az 1. és 6. Cikk rendelkezéseinek kivételével – bármelyik Szerződő Fél

közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból részben vagy egészben, átmenetileg, a másik Szerződő Fél előzetes értesítését követően felfüggesztheti. Az ilyen intézkedés bevezetéséről, illetve megszüntetéséről a Szerződő Felek diplomáciai úton, haladéktalanul értesítik egymást. Az Egyezmény végrehajtásának felfüggesztése az erről szóló diplomáciai jegyzéknek a másik Szerződő Fél által történő kézhezvételét követő napon lép hatályba.

(3) A jelen Egyezményt mindkét Szerződő Fél diplomáciai úton, írásban felmondhatja. Ebben az esetben az Egyezmény a felmondásról szóló értesítésnek a másik Szerződő Fél által történt kézhezvételét követő 30. (harmincadik) napon veszti hatályát.

Készült Budapesten, a 2001. év szeptember hónap 26. napján, két eredeti példányban, magyar, macedón és angol nyelven, mindhárom nyelvű szöveg egyaránt hiteles. Vita esetén az angol nyelvű szöveg az irányadó.”

(Aláírások)

3. § (1) E törvény a kihirdetését követő nyolcadik napon lép hatályba, rendelkezéseit azonban 2004. év augusztus hó 13. napjától kell alkalmazni.

(2) A törvény végrehajtásáról a belügyminiszter gondoskodik.

Mádl Ferenc s. k.,
a Köztársaság elnöke

Dr. Szili Katalin s. k.,
a Országgyűlés elnöke

2004. évi CXIV. törvény

a Magyar Köztársaság és a Szlovák Köztársaság között a közúti, a vasúti és a vízi határforgalom ellenőrzéséről szóló, Pozsonyban, 2003. október 9. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről*

1. § Az Országgyűlés a Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között a közúti, a vasúti és a vízi határforgalom ellenőrzéséről szóló, Pozsonyban, 2003. október 9. napján aláírt Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

[Az Egyezmény megerősítéséről szóló okiratok kicserélése 2004. június hó 15. napján megtörtént, az Egyezmény a 30. Cikk (1) bekezdésének megfelelően 2004. év szeptember hó 13. napján lépett hatályba.]

* A törvényt az Országgyűlés a 2004. november 15-i ülésnapján fogadta el.

2. § Az Egyezmény magyar nyelvű szövege a következő:

**„Egyezmény
a Magyar Köztársaság és a Szlovák Köztársaság
között a közúti, a vasúti és a vízi határforgalom
ellenőrzéséről**

A Magyar Köztársaság és a Szlovák Köztársaság
(a továbbiakban: a Szerződő Felek)

azzal a szándékkal, hogy tovább erősítsék a határon történő együttműködést és a jószomszédi kapcsolatok fejlesztését,

azzal a céllal, hogy megkönnyítsék és meggyorsítsák a személy- és áruforgalom, valamint a szállítóeszközök ellenőrzését a közúti, a vasúti és a vízi határforgalomban a magyar–szlovák államhatáron (a továbbiakban: államhatár),

a következőkben állapodnak meg:

1. Cikk

(1) A jelen Egyezmény tartalmazza az együttműködés elveit és szabályait az államhatárt átlépő személy- és áruforgalom, valamint a szállítóeszközök határforgalom ellenőrzése során.

(2) A Szerződő Felek a közúti, a vasúti és a vízi közlekedésben az államhatáron történő határforgalom-ellenőrzés megkönnyítése és meggyorsítása érdekében minden szükséges intézkedést megtesznek.

2. Cikk

A jelen Egyezmény alkalmazásában a fogalmak jelentése a következő:

a) „Határforgalom-ellenőrzés” a Szerződő Felek valamennyi olyan belső jogi előírásának végrehajtását jelenti, amelyet az államhatáron a személyek határátléptetése, továbbá a javak behozatala, kivitele és átvitele ellenőrzése során alkalmaznak.

b) „Szolgálati személyek” a határforgalom ellenőrzését végző határőrizeti-, rendőri- és vámszervek, a növény- és állategészségügyi, közegészségügyi szolgálat tisztviselőit, továbbá a szolgálati felügyeletre jogosult és ezzel megbízott személyeket jelenti.

c) „Szolgáltatást végzők” olyan természetes vagy jogi személyeket jelenti, akik a határforgalom ellenőrzéssel összefüggő tevékenységet végeznek, valamint ezek alkalmazottai, (különösen: vámügynökségek, szállítmányozók, pénzváltók, valamint a szállítóeszközök mérését végzők).

d) „Területi Állam” azt a Szerződő Felet jelenti, amelynek területén a másik Szerződő Fél szolgálati személyei, és a szolgáltatást végzők tevékenységüket folytatják.

e) „Szomszéd Állam” a másik Szerződő Felet jelenti.

f) „Működési terület” a Területi Államnak azt a részét jelöli, ahol a Szomszéd Állam szolgálati személyei a határforgalom ellenőrzésére jogosultak, illetve a szolgáltatást végzők ezzel összefüggő tevékenységüket folytatják.

g) „Határforgalom-ellenőrző szolgálati hely” a határforgalom ellenőrzésének céljából létrehozott határátkelőhely létesítménye, vagy annak egy része.

h) „Távközlési és adatátviteli berendezések” a vezetékes és vezeték nélküli távközlési eszközöket, a hálózatosítást, a műholdas kapcsolat eszközeit és a rádiókommunikációs technika berendezéseit – beleértve az antenna rendszereket is – jelenti.

i) „Javak” az árukat, a szállítóeszközöket és a deviza-rendelkezések hatálya alá tartozó egyéb értékeket jelenti.

3. Cikk

(1) A Szerződő Felek szolgálati személyei a határforgalom-ellenőrzést a saját államuk területén, vagy a másik Szerződő Fél területén, a működési területen végezhetik.

(2) A Szerződő Felek kormányai megállapodás keretében meghatározzák:

a) a határátkelőhely létesítését, megváltoztatását vagy megszüntetését, a forgalom jellegét és annak megváltoztatását;

b) azokat az útvonalakat, amelyeken a Szomszéd Állam szolgálati személyei a Területi Államban a határforgalom ellenőrzését vasúti és vízi járműveken menet közben végezhetik;

c) a működési területeket, és azok megváltoztatását;

d) a Szomszéd Államnak a Területi Államban lévő, korlátozott időtartamban nyitva tartó határforgalom-ellenőrző szolgálati helyeinek a nyitvatartási időn túli őrzésének és védelmének szabályait;

e) a közös kapcsolattartási szolgálati hely létesítésére és feladataira vonatkozó szabályokat.

(3) A Szerződő Felek fenntartják maguknak azt a jogot, hogy különleges esetekben, meghatározott ideig és átmenetileg a határforgalom-ellenőrzést áthelyezzék a másik Szerződő Fél területéről a saját területükre. A Szerződő Felek az ilyen áthelyezésről haladéktalanul tájékoztatják egymást.

4. Cikk

(1) A jelen Egyezmény alkalmazása során a működési terület a közúti forgalomban magában foglalhatja:

a) a Szomszéd Államnak a határforgalom ellenőrzésére létesített meghatározott szolgálati helyiségeit;

b) meghatározott egyéb létesítményeket;

c) az államhatár és a határforgalom-ellenőrző szolgálati hely közötti utat;

d) álló helyzetben és menetközben a közúti járműveket.

(2) A működési terület a vasúti forgalomban magában foglalhatja:

a) a kijelölt pályaudvarokon a Szomszéd Állam által a határforgalom ellenőrzésére létesített szolgálati helyiségeket;

b) a pályaudvar területén kijelölt vágányokat, a hozzájuk tartozó peronokkal;

c) a személyek és az áruk határforgalom ellenőrzésére szolgáló helyiségeket;

d) álló helyzetben és menetközben a vasúti járműveket.

(3) A működési terület a vízi forgalomban magában foglalhatja:

a) a Szomszéd Államnak a határforgalom ellenőrzésére létesített meghatározott szolgálati helyiségeit;

b) meghatározott vízi utakat;

c) meghatározott parti és kikötői létesítményeket;

d) az államhatár és a határforgalom-ellenőrző szolgálati hely között az államhatár átlépésére kijelölt vízi szakaszt;

e) álló helyzetben és menetközben a vízi járműveket.

(4) Azon személyszállító vonatokat és vízi járműveket, amelyeken a határforgalom ellenőrzése menet közben végezhető, a jelen Egyezmény 26. Cikkében szereplő Magyar–Szlovák Határforgalmi Vegyes Bizottság határozza meg a vasúti és hajózási közlekedési szervekkel egyetértésben. A Szerződő Felek vasúttjai és hajózási szervei kötelesek biztosítani a menetközbeni ellenőrzéshez szükséges feltételeket.

5. Cikk

(1) A működési területen a Szomszéd Állam szolgálati személyei a határforgalom ellenőrzését a jelen Egyezmény rendelkezéseivel összhangban, belső jogszabályaik alapján azonos terjedelemben és ugyanazon jogkövetkezménnyel végzik, mintha ezt a saját államuk területén végeznék.

(2) A Szomszéd Állam szolgálati személyei által a működési területen végrehajtott hatósági eljárásokat úgy kell tekintetni, mintha azokat a Szomszéd Állam azon helységében hajtották volna végre, amelynek területén a hozzá tartozó határátkelőhely található.

(3) Ha a személyek határátlépésére, a javak behozatalára, kivitelére és átvitelére vonatkozó, a Szomszéd Állam belső jogszabályaiba ütköző cselekményt a működési területen követik el, akkor azt úgy kell tekinteni, mintha azt a Szomszéd Állam azon helységében követték volna el, amelynek területén a hozzá tartozó határátkelőhely található.

(4) A szolgáltatást végzőkre és az általuk végzett tevékenységre az (1)–(3) bekezdés rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell.

(5) Egyebekben a Területi Állam belső jogszabályai az érvényesek.

6. Cikk

(1) A működési területen a kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyei által végzett határforgalom ellenőrzése megelőzi a beléptető Szerződő Fél szolgálati személyei határforgalom ellenőrzését.

(2) A kiléptető Szerződő Fél határforgalom ellenőrzésének befejezését követően szabad a beléptető Szerződő Fél szolgálati személyeinek a már ellenőrzött személyek és javak ellenőrzését elvégezni. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha a kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyei eltekintettek a határforgalom ellenőrzésétől.

(3) A beléptető Szerződő Fél szolgálati személyei által megkezdett határforgalom-ellenőrzés után a kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyei már nem jogosultak határforgalom-ellenőrzést végezni. Indokolt esetben a kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyei jogosultak a beléptető Szerződő Fél szolgálati személyeinek előzetes egyetértése után megismételt határforgalom-ellenőrzést végezni.

7. Cikk

(1) A Szerződő Felek szolgálati személyei kölcsönös egyetértés után eltérhetnek a jelen Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdésében említett sorrendtől abban az esetben, ha ez a határforgalom-ellenőrzés megkönnyítése, vagy meggyorsítása érdekében szükséges. Az ilyen esetekben a beléptető Szerződő Fél szolgálati személyei őrizetbe vettelt vagy visszafordítást csak a kiléptető Szerződő Fél határforgalom ellenőrzésének befejezése után foganatosíthatnak. Ebben az esetben az érintett személyt átadják a kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyeinek, amennyiben a kiléptető Szerződő Fél a határforgalom-ellenőrzést ezen személy tekintetében még nem fejezte be. A kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyeit elsőbbség illeti meg az érintett személy őrizetbe vétele során.

(2) Az (1) bekezdésben felsorolt intézkedéseket megfelelően alkalmazni kell a javak lefoglalása, elkobzása és átadása tekintetében.

8. Cikk

(1) A jelen Egyezmény 6. Cikkében foglalt határforgalom ellenőrzése során a Szomszéd Állam szolgálati személyei jogosultak arra, hogy személyt őrizetbe vegyenek, visszairányítsanak, vagy kényszerrel visszaszállítsanak saját államuk területére.

(2) A Szomszéd Állam szolgálati személyei a határforgalom ellenőrzése során nem jogosultak arra, hogy őrizetbe vegyék a Területi Állam állampolgárát annak államterületén, vagy hogy átszállítsák őt a Szomszéd Állam területére; jogosultak azonban arra, hogy elővezessék a saját határforgalom-ellenőrző szolgálati helyükre.

(3) Az (1) és (2) bekezdés szerint végzett intézkedésekhez haladéktalanul be kell vonni a Területi Állam szolgálati személyét.

(4) A Területi Állam menedékjogra vonatkozó belső jogszabályai érintetlenek maradnak.

9. Cikk

(1) A Szomszéd Állam szolgálati személyei által a Területi Államban végzett határfogalom-ellenőrzés során beszedett vagy szolgálati célból magukkal vitt pénzüsszegek, egyéb értékek és a lefoglalt vagy elkobzott javak átvihetők a Szomszéd Állam területére.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell a szolgáltatást végzők által, az engedélyezett tevékenységük során beszedett és átvitt pénzüsszegek és egyéb értékek tekintetében.

10. Cikk

(1) A beléptető Szerződő Fél szolgálati személyei által visszairányított személyeknek a kiléptető Szerződő Fél területére való visszatérését nem lehet megtagadni. Szükség esetén ezt a személyt a kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyei kényszerrel is visszaszállíthatják.

(2) A kiléptető Szerződő Fél szolgálati személyei nem tagadhatják meg azon javaknak a visszaszállítását és a visszafogadását, amelyeknek a behozatalát a beléptető Szerződő Fél szolgálati személyei nem engedélyezték.

(3) Azok a javak, amelyeket a Szomszéd Állam szolgálati személyei a kiléptető ellenőrzés során a Szomszéd Államba visszairányítottak, vagy amelyeket a Területi Állam beléptető ellenőrzésének megkezdése előtt az érdekelt személyek kérelmére a Szomszéd Állam területére visszavisznek, nem tartoznak a Területi Állam kiviteli jogszabályainak hatálya, sem pedig ezen állam kiléptető ellenőrzési eljárása alá.

(4) A jelen Cikk (1)–(3) bekezdésében említett intézkedések végrehajtásáról a Szerződő Felek szolgálati személyei kölcsönösen tájékoztatják egymást.

11. Cikk

(1) A Szerződő Felek szolgálati személyei kölcsönösen tájékoztatják egymást az időszakosan bevezetett forgalom-korlátozásokról és a fellépő forgalmi akadályokról.

(2) A Szerződő Felek szolgálati személyei a közúti, a vasúti és a vízi határátkelőhelyeken a személy- vagy áruforgalomban bekövetkező várakozások csökkentése, a forgalmi akadályok megelőzése és megszüntetése érdekében

e célból létrehozott munkacsoportjaik útján, összehangolt, együttes intézkedéseket tesznek.

12. Cikk

(1) Azokban az esetekben, amikor ezt gazdasági vagy társadalmi érdekek indokolják, a Szerződő Felek illetékes hatóságai engedélyezhetik az államhatár átlépését határátkelőhelyeken kívül is.

(2) A határátkelőhelyen kívüli államhatár átlépéséről szóló kérelmet a tervezett időpont előtt legalább harminc (30) nappal előbb kell benyújtani.

13. Cikk

(1) A Szomszéd Állam szolgálati személyeinek magyar és szlovák nyelven kiállított kétnyelvű határátlépési igazolvánnyal (a továbbiakban: igazolvány) kell rendelkezniük. Az igazolvány a jelen Egyezmény mellékletében meghatározott adatokat tartalmazza. Az igazolványokat kiállító hatóságokról és az igazolvány formájáról a Szerződő Felek diplomáciai úton, írásban tájékoztatják egymást legkésőbb harminc (30) nappal a jelen Egyezmény hatálybalépése előtt. Az igazolvány korlátlan számú határátlépésre jogosít. Az igazolvány kiadásának módját és érvényességi idejét a Szerződő Felek hatályos belső jogszabályaikkal összhangban határozzák meg.

(2) Az igazolvány viselője szolgálata ellátásához, a határforgalom-ellenőrző szolgálati hely megközelítése érdekében, bármelyik határátkelőhelyen jogosult átlépni a magyar–szlovák államhatárt.

(3) Az igazolvány viselője szolgálata ellátásának időtartama alatt jogosult a működési területen, valamint a közönség számára nyitva álló területen tartózkodni.

(4) A határátkelőhelyek illetékes vezetői közlik egymással a szolgálati személyek nevét és az igazolványuk számát, valamint kérésre igazolják a működési területen való tartózkodás jellegét.

(5) A szolgálati személy beosztásából történő visszahívását követően a kiállító illetékes hatóság haladéktalanul bevonja az igazolványt.

(6) Az igazolvány kiállításáról, valamint annak bevonásáról a kiállító hatóságnak haladéktalanul értesítenie kell a Szomszéd Államnak az (1) bekezdésben megjelölt hatóságát.

(7) A Szerződő Felek illetékes hatóságai haladéktalanul értesítik egymást az egyes szolgálati személyekkel szemben elrendelt beutazási tilalomról.

(8) A jelen Egyezmény hatálybalépését megelőzően kiadott határátlépési igazolványok a jelen Egyezmény hatálybalépését követő legfeljebb két (2) évig használhatók fel. Az igazolványok érvényessége nem hosszabbítható meg.

(9) Különlegesen indokolt szolgálati érdekből a Szerződő Felek szolgálati személyei érvényes fényképes szolgálati igazolvánnyal is átléphetik a magyar–szlovák államhatárt és a működési területen, a szolgálat teljesítésének idejéig tartózkodhatnak. A szolgálati igazolványok mintapéldányait a Szerződő Felek Belügyminisztériumai a jelen Egyezmény hatálybalépést követő harminc (30) napon belül megküldik egymásnak.

14. Cikk

A Szomszéd Állam szolgálati személyei a Területi Államban szolgálatuk ellátása céljából, valamint a működési területre az oda- és visszautazáshoz viselhetik szolgálati egyenruhájukat, szolgálati jelvényüket és szolgálati fegyverüket (maroklófegyver), valamint magukkal vihetik a szükséges szolgálati felszerelésüket, beleértve a szolgálati kutyákat is. A Területi Államban szolgálati fegyvert csak jogos védelemből használhatnak.

15. Cikk

(1) A Területi Állam hatóságai a Szomszéd Állam szolgálati személyei számára a működési területen a szolgálatuk ellátása során ugyanolyan védelmet és segítséget nyújtanak, mint saját szolgálati személyeinek. A Területi Államnak a hivatalos személyek védelmére vonatkozó büntetőjogi rendelkezéseit kell azokra a büntetendő cselekményekre is alkalmazni, amelyeket a Területi Államban a Szomszéd Állam szolgálati személyei ellen szolgálatuk ellátása során, vagy ezzel összefüggésben követnek el.

(2) A Szomszéd Állam szolgálati helyiségeit a Területi Állam hatóságai csak a Szomszéd Állam illetékes hatóságainak beleegyezésével kutathatják át.

(3) A Szomszéd Állam szolgálati személye által a Területi Államban elkövetett, a Területi Állam joga szerinti bűncselekményekről és szabálysértésekről az elkövető szolgálati hatóságát haladéktalanul értesíteni kell.

16. Cikk

A Szomszéd Állam szolgálati személyei, akik a jelen Egyezményben foglalt feladatokat látják el a Területi Államban, e tevékenységükkel összefüggésben mentesek minden közjogi, személyi és dologi kötelezés alól.

17. Cikk

A jelen Egyezmény végrehajtása során a szolgálati személyek által okozott, illetve az általuk elszenvedett károk megtérítésével kapcsolatos igények érvényesítésére irány-

adó bírói joghatóság megállapítása, valamint az ilyen igények tekintetében hozott bírói határozatok végrehajtása a Magyar Népköztársaság és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság között a jogsegélyről, valamint a polgári jogi, családjogi és a büntetőügyekre vonatkozó jogi kapcsolatok szabályozásáról szólóan létrejött, Bratislava-ban, az 1989. évi március hó 28. napján aláírt Szerződés rendelkezései, a Szerződő Feleknek az Európai Unióhoz történő csatlakozását követően pedig a közösségi jog vonatkozó szabályai alapján történik.

18. Cikk

(1) Mentések a vám, az adó, az illeték és egyéb pénzügyi terhek megfizetése alól, továbbá nem esnek gazdasági behozatali és kiviteli tilalmak, valamint behozatali, illetve kiviteli korlátozások alá:

a) azok a tárgyak (így különösen: szolgálati és forgalom-biztosító anyagok, eszközök, berendezések), amelyek a közös határátkelőhely részére érkeznek, és a határforgalom-ellenőrzés célját szolgálják;

b) azon tárgyak, amelyek a határforgalom-ellenőrző szervek és a szolgáltatást végzők hivatalos használatára, vagy a Területi Államban végzett szolgálati ideje alatt a Szomszéd Állam szolgálati személyei és a szolgáltatást végzők személyes szükségletére szolgálnak;

c) azon gépjárművek (személygépkocsik és motorkerékpárok), amelyeket a szolgálati személyek és a szolgáltatást végzők a Területi Államban a szolgálatuk ellátásához használnak.

(2) Az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott tárgyak az egyik Szerződő Fél vámterületéről a másik Szerződő Fél vámterületére visszaviteli kötelezettséggel, ideiglenesen vihetők be. Az így bevitt tárgyakról három (3) példányban jegyzéket kell készíteni, amelynek egyik példányát át kell adni a másik Szerződő Fél illetékes vámszervének.

(3) A hat (6) hónapot meg nem haladó tartózkodási időre, ideiglenes használatra kivitt/behozott szolgálati vagy szolgálati célra használt gépjárművek (személygépkocsi, mikrobusz és motorkerékpár) ellenőrzése szóbeli áru-nyilatkozat alapján, alakítás nélkül történik.

(4) A Szomszéd Állam szolgálati személyeinél lévő és a szolgálat ellátáshoz szükséges iratok, okmányok, adathordozók, valamint a szolgálati küldemények és a szükséges szolgálati felszerelések a Területi Államban mentesek a vizsgálat és a lefoglalás alól.

19. Cikk

(1) A Szomszéd Állam határforgalom-ellenőrző szolgálati helyeit hivatalos feliratokkal, állami címerrel és zászlóval kell megjelölni.

(2) A Szomszéd Állam szolgálati személyeinek szolgálati helyiségein a feliratokat magyar és szlovák nyelven kell feltüntetni.

20. Cikk

A Szomszéd Állam szolgálati személyeinek jogában áll kényszerítő eszközök alkalmazásával eltávolítani azon személyeket, akik magatartásukkal zavarják a Szomszéd Állam szolgálati helyiségeinek rendjét. Az intézkedésről a Területi Állam szolgálati személyeit haladéktalanul tájékoztatni kell, amelyek ezen intézkedések során, kérésre segítséget nyújtanak.

21. Cikk

(1) Azok a szolgálati küldemények, amelyeket a Szomszéd Állam határforgalom-ellenőrző szervei a Területi Államban lévő szervei számára küldenek, és viszont, bármilyen módon, térítésmentesen továbbíthatók.

(2) Ezen küldemények mentesek a vizsgálat és a lefoglalás alól, kivéve, ha alapos a gyanú arra vonatkozóan, hogy bűncselekmény elkövetésével függenek össze. Ennél az ellenőrzésnél mindkét Szerződő Fél szolgálati személyeinek részvétele szükséges.

(3) A szolgálati küldeményeket a küldő határforgalom-ellenőrző szerv szolgálati pecsétjével kell ellátni.

22. Cikk

(1) A Területi Állam vám-, adó- és illetékmentesen engedélyezi a Szomszéd Állam határforgalom-ellenőrző szerveinek a Területi Államban folytatott tevékenységük ellátásához szükséges távközlési és adatátviteli berendezések létesítését, megváltoztatását, karbantartását és megszüntetését, valamint ezen berendezések csatlakozását a Szomszéd Állam megfelelő létesítményeihez.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt mentességeken kívül, a Szerződő Felek azon jogszabályait kell alkalmazni, amelyek a területükön a távközlési és adatátviteli berendezések létesítésére, fenntartására és üzemeltetésére vonatkoznak.

(3) Az (1) bekezdésben meghatározott közvetlen hírösszeköttetés a Szomszéd Állam hivatali szervei között csak szolgálati célból vehető igénybe.

(4) Ezen hírközlés a Szomszéd Állam belső kapcsolattartásának minősül.

23. Cikk

(1) A szolgáltatást végzők a Szomszéd Állam határforgalom-ellenőrzésével kapcsolatos tevékenységük

vonatkozásában mentesülnek a Területi Állam illetékes hatóságának munkavállalási engedélye alól. A szolgáltatást végzők tevékenységüket a Területi Állam illetékes hatóságánál, annak belső jogi előírásainak megfelelően, illetékmentesen jelentik be. A tevékenység csak ezen hatóság által illetékmentesen kiállított igazolás kiadását követően kezdhető meg.

(2) A szolgáltatást végzők határátlépésére és a Területi Államban történő tartózkodására a Területi Állam jogszabályai vonatkoznak; ezen személyeknek fényképes, a cégük nevével és bélyegzőjével ellátott, jól láthatóan elhelyezett kitűzővel is rendelkezniük kell.

(3) A Területi Állam lehetővé teszi a Szomszéd Állam szolgáltatást végzői számára, hogy a másik Szerződő Fél határforgalom-ellenőrző szolgálati helyein távközlési és adatátviteli berendezéseket üzemeltessenek, és ezáltal a Szomszéd Állam hálózatával a szükséges kapcsolatot megteremtsek.

(4) A Szomszéd Állam üzemeltetői a távközlési és adatátviteli berendezések létesítése végett beléphetnek a Területi Állam területére. Az üzemeltetők e célból járművekkel átléphetik az államhatárt és átvihetik a munkálatokhoz szükséges szerszámokat. Az üzemeltetők tevékenységük megkezdése előtt a Területi Állam határforgalom-ellenőrző szolgálati helyei hatóságánál jelentkezni kötelesek. Az előbbiek vonatkoznak a berendezések karbantartására is.

24. Cikk

(1) A Szerződő Felek illetékes szervei és a szolgáltatást végzők a Szomszéd Államnak a Területi Államban lévő szolgálati helyeihez tartozó létesítmények és helyiségek használatáról, a szolgáltatások nyújtásáról és azok ellenértékéről az üzemeltetővel külön állapodnak meg.

(2) A vasutak és a vízi járművek üzemeltetési kötelesek biztosítani a menetközbeni határforgalom-ellenőrzést végző szervek részére a szükséges kocsiszakaszok, és a vízi járművek meghatározott helyiségeinek díjmentes használatát.

25. Cikk

(1) A jelen Egyezmény végrehajtása érdekében a Szerződő Felek Kormányai az illetékes hatóságaik képviselőiből Magyar-Szlovák Határforgalmi Vegyes Bizottságot (a továbbiakban: Vegyes Bizottság) hoznak létre.

(2) A Vegyes Bizottság meghatározza részletes feladatait és elfogadja működésének részletes szabályait tartalmazó ügyrendjét.

(3) A Vegyes Bizottság üléseit szükség szerint, de legálább évente egy alkalommal tartja, felváltva a Szerződő Felek területén.

26. Cikk

A Szerződő Felek legkésőbb a jelen Egyezmény megerősítéséről szóló okiratok kicserélését követő harminc (30) napon belül diplomáciai úton értesítik egymást arról, hogy mely hatóságokat tekintik a jelen Egyezmény végrehajtásában illetékes hatóságoknak.

27. Cikk

A jelen Egyezmény rendelkezései nem érintik a Szerződő Felek más nemzetközi szerződésekből származó kötelezettségeit.

28. Cikk

A jelen Egyezmény értelmezéséből vagy alkalmazásából eredő vitákat a Szerződő Felek a Vegyes Bizottság keretében tárgyalások útján, ennek eredménytelensége esetén pedig diplomáciai úton rendezik.

29. Cikk

A jelen Egyezmény alkalmazását közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okból bármelyik Szerződő Fél részben vagy egészben, átmenetileg felfüggesztheti. Ilyen intézkedés bevezetéséről és visszavonásáról a másik Szerződő Felet diplomáciai úton, haladéktalanul értesíteni kell.

30. Cikk

(1) A jelen Egyezmény a Szerződő Felek belső jogszabályainak megfelelően megerősítésre szorul, és a megerősítésről szóló okiratok kicserélését követő kilencvenedik (90.) napon lép hatályba. A megerősítésről szóló okiratok kicserélésére Budapesten kerül sor.

(2) A jelen Egyezmény határozatlan időre szól. Az Egyezményt bármely Szerződő Fél diplomáciai úton, írásban felmondhatja. Az Egyezmény a felmondásról szóló értesítés kézhezvételét követő hatodik (6.) hónap elteltét követő napon veszti hatályát.

(3) A jelen Egyezményt a Szerződő Felek közös megegyezéssel írásban módosíthatják.

31. Cikk

Jelen Egyezmény hatálybalépésével a Magyar Népköztársaság és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság között az államhatáron a határforgalom közös ellenőrzéséről szóló, Prágában, 1976. június 18-án aláírt Egyezmény hatályát veszíti.

Készült Pozsonyban, 2003. év október hó 9. napján, két eredeti példányban, magyar és szlovák nyelven, mindkét nyelvű szöveg egyaránt hiteles.

(Aláírások)

Melléklet

a Magyar Köztársaság és a Szlovák Köztársaság között a közúti, a vasúti és a vízi határforgalom ellenőrzéséről szóló Egyezményhez

A határátlépési igazolványok adattartalma

1. A Szerződő Fél megnevezése, címere;
2. az okmány megnevezése;
3. a határátlépési igazolvány száma;
4. az igazolvány kiállításának jogalapja: a Magyar Köztársaság és a Szlovák Köztársaság között a közúti, a vasúti és a vízi határforgalom ellenőrzéséről szóló, Bratislava-ban, 2003. október 9. napján aláírt Egyezmény 13. Cikk (1) bekezdésében meghatározott feladatok ellátása;
5. a jogosult személyi adatai:
 - családi és utónév,
 - nők esetén a születéskori családi és utónév,
 - születési hely és idő,
 - nem,
 - a jogosult fényképe és aláírása;
6. ellátandó feladatkör;
7. az igazolvány kiállítása:
 - a kiállító hatóság megnevezése,
 - a kiállítás helye és ideje,
 - az igazolvány érvényességi ideje (dátum szerint ...-ig),
 - a hivatalos személy aláírása,
 - a kiállító hatóság pecsétje;
8. az igazolvány érvényességének meghosszabbítása:
 - a meghosszabbító hatóság megnevezése,
 - a meghosszabbítás helye és ideje,
 - az igazolvány érvényességi ideje (dátum szerint ...-ig),
 - a hivatalos személy aláírása,
 - a meghosszabbító hatóság pecsétje;
9. hivatalos bejegyzések;
10. tudnivalók: a jelen Egyezmény 13. Cikk (2) és (3) bekezdése:

„Az igazolvány viselője szolgálata ellátásához, a határforgalom-ellenőrző szolgálati hely megközelítése érdekében, bármelyik határátkelőhelyen jogosult átlépni a magyar–szlovák államhatárt.
Az igazolvány viselője szolgálata ellátásának időtartama alatt jogosult a működési területen, valamint a közönség számára nyitva álló területen tartózkodni.”

3. § (1) E törvény a kihirdetését követő nyolcadik napon lép hatályba, rendelkezéseit azonban 2004. szeptember 13. napjától kell alkalmazni.

(2) A törvény végrehajtásáról a belügyminiszter, a pénzügyminiszter és a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter gondoskodik.

Mádl Ferenc s. k.,
a Köztársaság elnöke

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

A Kormány rendeletei

A Kormány 318/2004. (XI. 27.) Korm. rendelete

az üzemanyagok jövedékiadó-mértékének időszaki csökkentéséről

A Kormány a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 2003. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Jöt.) 129. §-a (1) bekezdésének c) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

A Jöt. 128/A. §-a szerinti, a 2004. év 47. és 48. hetének hétfőjére vonatkozó gázolaj átlagárak számtani átlagának literenkénti 238,95 Ft-os nagyságrendje alapján a Jöt. 52. §-a (1) bekezdésének d) pontjában megjelölt gázolaj esetében az ott meghatározott jövedékiadó-mérték literenként 3,20 Ft-tal csökken, a gázolaj jövedéki adó mértéke 81 800 Ft/ezer liter.

2. §

E rendelet a kihirdetését követő 2. napon lép hatályba, egyidejűleg az üzemanyagok jövedékiadó-mértékének időszaki csökkentéséről szóló 313/2004. (XI. 20.) Korm. rendelet hatályát veszti.

A miniszterelnök helyett:

Kiss Péter s. k.,
a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter

III. rész HATÁROZATOK

A Miniszterelnök határozatai

A Miniszterelnök 80/2004. (XI. 27.) ME határozata

főiskolai tanárok felmentéséről

A felsőoktatásról szóló 1993. évi LXXX. törvény 73. §-ának a) pontja alapján, az oktatási miniszter előterjesztésére

dr. Gyódi Gyulát, a Pécsi Tudományegyetem főiskolai tanárát 2005. február 8-i hatállyal,

dr. Kávássy Sándort, a Nyíregyházi Főiskola főiskolai tanárát 2005. április 30-i hatállyal,

dr. Komáromy Lászlót, a Pécsi Tudományegyetem főiskolai tanárát 2005. január 6-i hatállyal,

dr. Tarr Ferencet, a Nyíregyházi Főiskola főiskolai tanárát 2005. január 31-i hatállyal,

dr. Varga Zoltánt, az Eötvös József Főiskola főiskolai tanárát 2004. december 31-i hatállyal,

– 70. életévük betöltésére tekintettel –

e tisztségből

felmentem.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Miniszterelnök 81/2004. (XI. 27.) ME határozata

központi tiszt cím megszüntetésének megállapításáról

A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 245/J. §-ának (4) bekezdése alapján – a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény 31/D. §-a

(1) bekezdésének a) pontjára tekintettel – megállapítom, hogy

*Gémesi István,
dr. Horváth József,
Kopasz Árpád,
Krőzsel Károly,
dr. Németh László és*

dr. Tergalecz Ferenc központi tiszt címe – hivatásos szolgálati jogviszonyának megszüntetésére tekintettel –

2004. december 30-i hatállyal

megszűnik.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**A Miniszterelnök
82/2004. (XI. 27.) ME
határozata**

helyettes államtitkári juttatások biztosításáról

A Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról és felelősségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvény 52. §-ának (2) bekezdése alapján

dr. Buzálné dr. Szabó Mária, a Miniszterelnöki Hivatal Nemzetbiztonsági Irodája vezetője részére

– 2004. november 16-i hatállyal, e megbízatása időtartamára –

helyettes államtitkári illetményt és a helyettes államtitkári juttatások teljes körét biztosítom.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**A Miniszterelnök
83/2004. (XI. 27.) ME
határozata**

helyettes államtitkári juttatások biztosításáról

A Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról és felelősségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvény 52. §-ának (2) bekezdése alapján

dr. Kákony Csaba, a gazdasági és közlekedési miniszter kabinetfőnöke részére – 2004. november 1-jei hatállyal, e megbízatása időtartamára –

helyettes államtitkári illetményt és a helyettes államtitkári juttatások teljes körét biztosítom.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapokra és elektronikus kiadványokra szóló előfizetésüket folyamatosnak tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük a 2005. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy új lapra szeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utcacím-megjelöléssel).

Az esetleges módosítást szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni.

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezését követően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a kiadó által megküldött számlán megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessék be.

Készpénzes befizetés kizárólag a Közlönyboltban (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levélcím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1394 Budapest, 62. Pf. 357. Fax: 318-6668).

A 2005. évi előfizetési díjak

(Az árak az áfát tartalmazzák.)

Magyar Közlöny	89 148 Ft/év	Közlekedési Értesítő	22 080 Ft/év
Hivatalos Értesítő	13 248 Ft/év	Kulturális Közlöny	17 112 Ft/év
Határozatok Tára	20 424 Ft/év	Külgazdasági Értesítő	17 940 Ft/év
Önkormányzatok Közlönye	4 968 Ft/év	Munkaügyi Közlöny	13 800 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	17 112 Ft/év	Oktatási Közlöny	19 872 Ft/év
Bányászati Közlöny	4 416 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	27 600 Ft/év
Belügyi Közlöny	22 908 Ft/év	Statisztikai Közlöny	11 868 Ft/év
Egészségbiztosítási Közlöny	19 044 Ft/év	Szociális Közlöny	14 076 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	23 736 Ft/év	Turisztikai Értesítő	10 488 Ft/év
Ellenőrzési Figyelő	3 036 Ft/év	Ügyészségi Közlöny	5 796 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	16 560 Ft/év	Magyar Közigazgatás	8 556 Ft/év
Gazdasági Közlöny	21 528 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alapprogram Hírlevele	4 416 Ft/év
Hírközlési Értesítő	5 796 Ft/év		
Ifjúsági és Sport Értesítő	4 416 Ft/év	Élet és Tudomány	9 936 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	14 352 Ft/év	L'udové noviny	2 484 Ft/év
Informatikai és Hírközlési Közlöny	19 872 Ft/év	Neue Zeitung	4 140 Ft/év
Környezetvédelmi és Vízügyi Értesítő	13 524 Ft/év	Természet Világa	5 520 Ft/év
Közbeszerzési Értesítő	94 700 Ft/év	Valóság	6 624 Ft/év

Kibővített Cégek Közlöny CD

2005 januárjától – előfizetői jelzések alapján – az elektronikus Cégek Közlöny olyan területekkel bővül, amelyeket az üzleti környezetben működő felhasználóink jelentős hányada a naprakész információszolgáltatás alapvető részének tekint és igényel.

A továbbra is heti rendszerességgel megjelenő lemez a **Cégek Közlöny** hatályos és hiteles céginformációs adatbázisán kívül ezután a **Közbeszerzési Értesítő** és a **Versenyfelügyeleti Értesítő** című hivatalos lapok információit is tartalmazni fogja.

A kibővített CD 2005. évi éves előfizetési díja: 25%-os áfával 111 900 Ft, fél évre 55 950 Ft.

A 32 éves Jogtanácsadó hagyományait viszi tovább 2005 januárjától a Jogtanácsadó.

Az új név és formátum olvasóink igényei alapján kibővített tartalmat, új rovatokat és nagyobb oldalterjedelmet is takar.

Szerzőink ezután is olyan elismert szakemberek lesznek, akik elméleti és gyakorlati kérdésekben egyaránt jártasak, a témaválasztásban pedig továbbra is szem előtt tartjuk olvasóink kívánságait.

Az új **Jogtanácsadó** 2005. évi éves előfizetési díja: 5796 Ft áfával, fél évre 2898 Ft áfával.

A HIVATALOS CD JOGTÁR hatályos jogszabályok hivatalos számítógépes gyűjteményének 2005. évi éves előfizetési díjai:

(Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Önálló változat	72 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	186 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	120 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	249 600 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	150 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	436 800 Ft

Egyszeri belépési díj: 7200 Ft.

Facsimile Magyar Közlöny. A hivatalos lap 2004-es évfolyama jelenik meg CD-n az eredeti külalak megőrzésével, de könnyen kezelhetően.

Hatályos jogszabályok online elérése: a naponta frissített adatbázis az interneten keresztül érhető el a **www.mhk.hu** címen. További információ kérhető a 06 (80) 200-723-as zöldszámon.

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével.

A Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Pulay Gyula. A szerkesztésért felelős: dr. Müller György. Budapest V., Kossuth tér 1—3.

Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató.

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon: 266-9290.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a kiadó Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. (tel./fax: 267-2780) szám alatti közlönyboltjában, illetve megrendelhető a **www.mhk.hu/kozlonybolt** internetcímen.

2004. évi éves előfizetési díj: 73 140 Ft. Egy példány ára: 161 Ft 16 oldal terjedelemtől, utána +8 oldalanként +161 Ft.

A kiadó az előfizetési díj évközbéli emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407

04.3151 — Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert.

